

РІК LXXII, Ч. 7-8

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ – 2015 – JULY-AUGUST

№ 7-8, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7-8

Головний редактор – **Лідія Слиж**
Англомовний редактор – **Олеся Валло**
Редакційна колегія:

Маріяна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII JULY-AUGUST № 7-8

Editor-in-chief – **Lidia Slysh**
English-language editor – **Olesia Wallo**
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Viriana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. День державного прапора України	1
Маріяна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Марія Фуртак. Мої враження від поїздки у військовій шпиталі м. Харкова	4
Лариса Дармохвал. Її кликав дух часу (до 160-ліття від дня народження Наталі Кобринської)	5
Лідія Купчик. Митрополит Андрей Шептицький післаний нам Богом	9
To Our New Members: Welcome	12
Наша обкладинка / Our Cover	
Галина Теслюк. Траєкторії розвитку лекторію СУА з жіночих студій в Україні на найближчі роки	13
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	16
Olesia Wallo. Two Passions of Nataliya Kobrynska	18
Nataliya Kobrynska. The Tempest	18
Святослава Гой Стром. Людина починається з наймення	20
Аскольд Лозинський. Англіки з Коломиї та їх нащадки	21
Доброчинність	22
Діяльність округ та відділів СУА	25
Ihor Magun. Getting Away From It All	33
Святослав Левицький. Папуга Арко	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Тамара Скрипка. Біла прелюдія. Олія на полотні.
On the cover: Tamara Skryпка. White Prelude. Oil on canvas.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.**
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця.**
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

UNWLA / Our Life

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

*З нагоди Дня Незалежності Америки — 4 липня,
Дня Незалежності України — 24 серпня
шлемо найщиріші вітання
всім членам Союзу Українок Америки
та читачам журналу «Наше Життя»!*

Спрямуймо свою працю на благо наших народів і держав!

Головна Управа СУА та редакція журналу «Наше Життя»

ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ

В переддень Дня Незалежності, 23 серпня Україна відзначає День Прапора. Саме в цей день 1991 року до залі Верховної Ради внесли синьо-жовтий прапор, який всі депутати зустріли стоячи тривалими оплесками. Від того дня синьо-жовтий прапор майорить над будинком Верховної Ради, як символ державності України. У новітньому трактуванні символами України є безхмарне небо або синій колір, як символ миру, — та жовті пшеничні лани або символ достатку — жовтий колір.

Впродовж історичних звершень він став символом боротьби за національні й соціальні права українського народу.

Українське синьо-жовте колірне сполучення — одне з найдавніших серед сучасних національних прапорів. Походить воно від герба Галицько-Волинського князівства — золотого лева в синьому полі, який з'явився в другій половині XIII століття.

Синьо-жовті козацькі знамена зображені на картині “Запорожці пишуть письмо турецькому султану” І. Репіна, консультантом якого був відомий історик, археограф та етнограф Д. Яворницький.

У 1717 р. для пошиття прапорів Полтавського козацького полку були закуплені блакитна і жовта тканини, а у 1758 р. були розроблені ескізи знамен Лубенського полку: на блакитному фоні зображення козака з самопалом на золотому щиті.

Синьо-жовті поєднання отримали логічне оформлення як національні кольори українського народу в Новітні часи (XIX і XX ст.). Вперше жовто-блакитний прапор із двох горизонтальних смуг приблизно такої ж форми, як тепер, створила Головна Руська Рада (Львів), яка почала боротьбу за відродження української нації. У червні 1848 року на міській ратуші Львова вперше замайорів жовто-блакитний прапор. Започатковану ідею підхо-

пили просвітянські та спортивні організації, зокрема, відомі в усьому слов'янському світі “Соколи”. Відтоді й починається широке використання прапора — спершу на західно-українських землях, а згодом і на Лівобережній Україні.

Особливо великого розмаху використання національної символіки набуло під час святкування 100-літнього ювілею від дня народження Т.Г. Шевченка у 1914 р. Жовто-блакитні прапори супроводжували урочистості не лише в Україні (як Правобережній, так і Лівобережній), а й у Москві, Петербурзі, Оренбурзі, Відні, Празі, Варшаві, Кракові та ін.

Синьо-жовтий прапор став символом Української Народної Республіки в березні 1918 р., а в листопаді того ж року — і символом Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР).

15 березня 1939 р. у м. Хусті Перший Сейм Карпатської України (після розпаду Чехословаччини і анексії Чехії Німеччиною) прийняв державний блакитно-жовтий прапор. Під цим прапором населення Західної України зустрічало Червону Армію у вересні 1939 року.

У советській Україні блакитно-жовтий прапор був заборонений. Було навіть заборонено і вилучене із словників слово “блакитний” і замінене російським “голубой — голубий”.

В незалежній Україні Указом Президента від 7 серпня 2009 року заснована щорічна офіційна церемонія підняття прапора 23 серпня о 9-й годині по всій Україні.

Серце кожного українця замирає при підйомі національного прапора. У ньому втілені віковічні прагнення до волі, миру, праця, краса та багатство рідної землі.

Лідія Служ,
головний редактор.

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

У понеділок, 18 травня 2015 року, я зустрілася з Преосвященним єпископом Даниїлом в консисторії Центру Митрополії Української Православної Церкви у США в Савт Бавнд Брук, штат Нью Джерзі. Під час двогодинного засідання ми обговорили спільні проекти українсько-американських організацій у Сполучених Штатах і їх здатність вийти назустріч пораненим солдатам і біженцям внаслідок збройного конфлікту в Україні. Українська діаспора та члени СУА добре знають про численні місійні поїздки єпископа Даниїла в Україну, остання з яких, до Львівського військового шпиталю відбулася 11 травня. Сам СУА допомагав пораненим в цьому шпиталі (шукайте інформацію про це у червневому числі «Нашого Життя»). Недавно ми розпочали тісну співпрацю і допомагаємо доктору Данилову, директору Реабілітаційного центру в цій лікарні.

У присутності Високопреосвященнішого Митрополита Антонія, предстоятеля Української Православної Церкви в США, я видала єпископу Даниїлу, голові консисторії УПЦ в США чек на суму \$ 10,000. Ці кошти будуть розподілені ним під час його майбутньої місії. Єпископ Даниїл підтвердив, що пізніше пред'явить рахунки з логотипами СУА і УПЦ, підписані кожним одержувачем цієї допомоги, а також, де це можливо, надасть якісь фотографії.

Зліва: єпископ Даниїл, Маріянна Заяць і Митрополит Антоній.

Ця робота є частиною тривалого проекту СУА – а саме «Фонду допомоги жертвам Війни Гідності». Такі спільні проекти дозволяють нашій організації розширити свій доступ та надання допомоги особам, яких ми не могли б сягнути в інший спосіб.

Владика Даниїл вирушив у наступну місійну подорож протягом тижня двадцять п'ятого травня. Як він сказав у нашій з ним розмові, допомога біженцям зі Східної України, що знайшли притулок у Києві, була одною з його головних цілей. У Центрі для переселенців під Києвом близько 180 чоловіків, жінок і дітей одержали допомогу в сумі на \$ 30,000, куди входять кошти, зібрані Українською Православною Церквою в США, та кошти, подаровані Союзом Українок Америки через єпископа Даниїла і Клубом української спадщини з Північної Каліфорнії. Єпископ дізнався детально про останні досягнення і плани жителів цього притулку для переселенців. На його прохання йому організували індивідуальний тур новоствореною місцевою фермою, яка в даний час перебуває під наглядом жителів центру. Більше 300 курей, гусей, качок та індиків вирощено на цій фермі з метою забезпечення належного харчування дітей і дорослих в притулку. Завдяки цим об'єднаним зусиллям вдалося надати фінансову допомогу жителям Донецької та Луганської областей, що були змушені переїхати у Київ.

Фарма в Центрі для переселенців з Донбасу.

Під час цієї місійної подорожі єпископ Даниїл також планував поїхати у населені пункти на Сході України (як уже згадувалося раніше) – ті, що знаходяться найближче до новоствореної буферної зони, прилеглої до «окупованих» територій і заселеної проукраїнськи настроєними громадянами, які опи-

нилися в тенетах і з усіх сил борються. Однак, враховуючи останню ескалацію бойових дій на Східному фронті збройного конфлікту, місцева влада порадила владі Даниїлу відкласти візиту до сіл, безпосередньо прилеглих до Дебальцево, Мар'їнка та ін.

Окрім відвідин Київського центру, Пресвященний відправився до Львова у військовий шпиталь, щоб розподілити додаткову фінансову допомогу пораненим солдатам українських збройних сил, які перебувають у військово-медичних установах в надії повного фізичного, морального і духовного відновлення.

Наступна зустріч з єпископом Даниїлом відбудеться після його повернення з України. СУА вдячний владі Даниїлу за прийняття відповідальності передати допомогу від нашої організації тим, хто страждає через цей безпрецедентний конфлікт.

Марія Фуртак і о. Петро Зеленьок з пораненими бійцями.

Майже одночасно з місійною подорожжю єпископа Даниїла д-р Марія Фуртак зі Львова від імени СУА відвідала два військові шпиталі у Харкові (читайте її статтю на стор. 4). Д-р Фуртак подорожувала з 84-річним дисидентом священником Петром Зеленьком і українським парламентарієм Василем Пазиняком. У самому Харкові групу супроводжував волонтер, наданий депутатом Верховної Ради і головою парламентського Комітету боротьби з корупцією Єгором Соболевим. У цих лікарнях вони відвідали поранених бійців з Луганська, Донецька, Сумщини, Чернігівщини, Житомира, Волинської та Рівненської областей та надали їм фінансову допомогу залежно від потреби.

Тим часом бажаємо нашим читачам та союзникам спокійних літніх ваканцій, які оновлять Ваші сили.

Отець Зеленьок проводить обряд Елейопомазання.

Доктор Фуртак підкреслила, що, хоч ці поранені солдати глибоко цінують фінансову допомогу, надану їм і навіть членам їхніх сімей в цей критичний момент життя, але найважливіше для них – знати, що їхня жертва та зусилля в боротьбі є належно оцінені, і що ми всі любимо їх як справжніх Героїв України.

9 червня на Вченій раді Гуманітарного факультету Українського католицького університету професор Галина Теслюк представила пропозицію дворічного плану акредитованих курсів і відкритих лекцій Лекторію СУА з жіночих студій. План був одногосло затверджений! Крім того, замість чотирьох курсів Лекторію, на ці чотири семестри їх буде запропоновано аж шість (запрошуємо Вас прочитати звіт Г. Теслюк на ст. 13). Ми щиро дякуємо професору Теслюк за її клопітку щоденну працю задля розвитку цього Лекторію і обіцяємо їй свою підтримку та бажаємо успіхів в розробці курсів та підборі доповідачів. Професор Теслюк також старанно працює над вебсайтом Лекторію СУА з жіночих студій в рамках проекту, який фінансує СУА.

З мого звіту Ви дізналися, що суспільна опіка та допомога страждаючим в Україні є у фокусі нашої уваги. Це безперервний процес, який триватиме протягом усього літа. Давайте сподіватися і молитися, що до моменту нашого повернення до «нормального» життя у вересні, будуть зроблені деякі конкретні кроки, щоб закінчити війну, яка приносить стільки нещастя Україні.

МОЇ ВРАЖЕННЯ ВІД ПОЇЗДКИ У ВІЙСЬКОВІ ШПИТАЛІ м. ХАРКОВА

Я, як представник Союзу Українок Америки в Україні, відвідала поранених наших солдат у двох військових шпиталях міста Харкова. Разом зі мною погодився їхати 84-річний репресований отець Петро Зеленюк і народний депутат 7-го скликання Василь Пазиняк. В Харкові нас супроводжувала волонтерка, яку нам порекомендував народний депутат Єгор Соколов.

Харків нас зустрів пекучим сонцем. Місто живе звичайним мирним життям. На самому початку ми відвідали військово-медичний клінічний центр Північного регіону. Це дуже великий шпиталь, через який проходить найбільша кількість поранених солдат. Відвідавши цей шпиталь, ми неначе побували у всіх куточках України. Бо там лікуються поранені хлопці з Луганська, Донецька, Сумщини, Чернігівщини, Житомирської, Волинської, Рівенської та інших областей. Зустрівшись з начальником шпиталю полковником медичної служби Поліщуком Віктором, який дав нам дозвіл на зустрічі з пораненими, в тому числі реанімаційну палату, де лежать важко поранені, які знаходяться на апаратному диханні. Отець Петро Зеленюк відправив молитву і провів обряд Елейпомазання. Заходячи в палати до поранених хлопців, ми побачили, що стіни обклеєні патріотичними дитячими малюнками, а усміхнені поранені хлопці вітались до нас гаслом "Слава Україні!". Дитячі малюнки на стінах надзвичайно зворушили нас, і ми

впевнились, що Харків – це справжня Україна. Підполковник з Луганська Едуард, який втратив ногу, але не втратив любові до життя, до України жартував і усміхався. І коли ми запитали його, чи багато Луганчан захищають свою землю, то він з гордістю сказав, що в його підпорядкуванні цілий батальйон корінних Луганчан. Ми були сильно вражені його життєрадістю, його любов'ю до людей, до своїх солдат, про яких він нам розказував. А усміхнені обличчя хлопців з Вінничини, які вже за допомогою милиць проводжали нас, які жартували і з великою надією чекають, щоб чим скоріше повернутись до своїх побратимів на фронт. Нам вдалось відправити до Львівського шпиталю нашого земляка Івана, який простояв весь Майдан і цілий рік захищає Україну, і уже 8 червня літаком був доправлений до Львова.

Відвідавши наших хлопців, ми привезли їм матеріальну допомогу, але найважливіше – це те, що вони відчули підтримку, що ми їх любимо, що ми молимося за них, бо вони бережуть нас і нашу Україну. Кожному бійцю-Герою ми пояснювали, що ця жертва надійшла від Союзу Українок Америки, які постійно (ще з часів Майдану) допомагають нам у нашій боротьбі. Бійці виявляли щире вдячність та низький уклін всім союзникам Америки, які долучаються до цієї благородної справи.

Наша поїздка переконала нас, що Україну не перемогти і разом ми обов'язково перемаємо. Слава Україні!

Марія Фуртак, членка СУУ.

Марія Фуртак і Василь Пазиняк передають матеріальну допомогу від СУА пораненим бійцям.

Отець Петро Зеленчук біля пораненого бійця.

ЇЇ КЛИКАВ ДУХ ЧАСУ

Друга половина ІХ і початок ХХ століть... Це той відрізок часу, коли жила Наталія Кобринська. Але сумний січневий день 1920 року не став Її кінцем... Бо... у криниці в маленькому містечку, з якої вона брала воду, там, глибоко, нуртує жива вода, б'ють чисті джерельця та ждуть, коли знову вони гаситимуть спрагу добрим людям. Як це було тоді, коли жила тут славна родина отця Озаркевича, батька Наталії Кобринської, як в його дім, що називали українськими Атенами, з'їжджалися чи не найкращі діячі української культури, де народилися перший жіночий альманах, три збірники «Нашої долі»...

Як спрагла людина шукає джерело, так українка крізь темряву неволі йшла за світлом, яке не погасло і запалало ясним вогнем у Її 160-літній ювілей.

Велике свято Наталії Кобринської почалося 5 червня 2015 р. в Болехові. Зранку біля пам'ятника Н. Кобринській зібралися представники міської влади, голова «Просвіти», вчителі шкіл міста, голова і членкині міської організації Союзу українок, учні школи №1 та мешканці міста, гості з Києва та багатьох міст України. Квіти лягають до підніжжя пам'ятника великій Українці. В цей день відбулася всеукраїнська наукова конференція на тему: «Йшла не тільки з духом часу, але й перед ним!».

Перше слово про незгасне світло смолоскипу Н. Кобринської виголосила від імені Союзу українок Болехова Лариса Дармохвал. Зкрема, вона наголосила: «Хто несе у своєму серці вогонь любові до рідного краю, хто несе світло рідної культури, науки залишається жити у віках. Тому сьогоднішній день покликав до прикарпатського маленького містечка чи не найкращих патріотів з Великої України, з Буковини, Галичини... Бо саме тут, у Болехові, Наталія Кобринська підняла свій факел світла, що йде по нашій землі, йде по світу, де є український дух. Її праця як письменниці, публіциста, громадського діяча віддзеркалює минуле, кличе нас до праці, веде по невторених дорогах, якими пройдуть і прийдешні покоління.

Звідки сила того вогню, що горів у Її серці? Може, він вперше спалахнув, коли батько відкрив перед нею світло книги? І вона пішла дорогою життя, несучи цей ясний промінь. Бо ще дитиною відкривала таїнство

рідної землі. Серцем вбирала недолю людей. І ті перші дитячі іскорки несла, щоб пізніше вони стали оповіданням «Перша вчителька». Н. Кобринська повернеться у своє дитинство, де світлі образи природи немов пропадають, бо голосить-плаче недоля. Письменниця несла у своєму серці і дитячий плач трьох сиріток, і смерть молодої жінки, яку зажерла зла свекруха. Щоб пізніше писати: «Смутна історія нашого народу і смутна доля его жіноцтва».

Було в Її житті і велике людське щастя, та ще й більше горе. Не зламалася. Не писала, не залишила спогади про ту рану, яка була не в серці, а в її душі. Бо мала велику мету: вивести українську жінку на нові дороги, де повага до неї, де розкриваються її таланти, де виросте покоління, яке будуватиме ХРАМ УКРАЇНИ з високою культурою...

За життя Наталію Кобринську та Івана Франка єднала думка одна: праця для свого народу. Тепер вони обоє у пам'ятниках стоять і в Болехові. Він з кущем калини на площі Франка, а Вона стоїть ось тут, у пам'ятнику, який неподалік від власного Її дому, в якому стояло перше в Болехові понад сто років тому велике погруддя Тараса Шевченка як подарунок його автора Михайла Гаврилка, творця першої Шевченкіани в українській культурі. У цьому домі з білою верандою, з білорогою берізкою, що росла поруч і де навесні вітав її цвітом вишневий сад, вона несла молоді Шевченкове Слово.»

З вітаннями виступили директор Інституту Івана Франка НАН України Євген Нахлік, директор музею історії м. Болехова імені Романа Скворія Оксана Півень, голова ВГО Союзу українок Ореслава Хомик.

Проанонсувавши всі наступні заходи в Болехові, Белелуї та Львові, приурочені до ювілею Наталії Кобринської, пані Ореслава наголосила на символічності цих святкувань. Оскільки в такий спосіб вшановуються найзнаковіші місця життєтворчої біографії нашої великої Громадянки, спонукаючи суспільність до повноцінного й глибокого осмислення її духовної величі. Разом з тим, високо оцінивши непроминальні історичні здобутки Кобринської як першої очільниці українського жіночого руху, О. Хомик підкреслила актуальність її національно-патріотичних, культурно-просвітницьких й західно-європейських ідей у сього-

5 червня 2015 р. Болехів. Учасники всеукраїнської наукової конференції біля пам'ятника Наталії Кобринській.

8 червня 2015 р. Болехів. Союзнянки покладають квіти на могилу Наталії Кобринської.

Інститут Івана Франка
Національної академії наук України

7 червня 2015

Всеукраїнська громадська організація Союзу українок
Івано-Франківська обласна організація Союзу українок
Болехівська міська організація Союзу українок
Болехівська міська рада

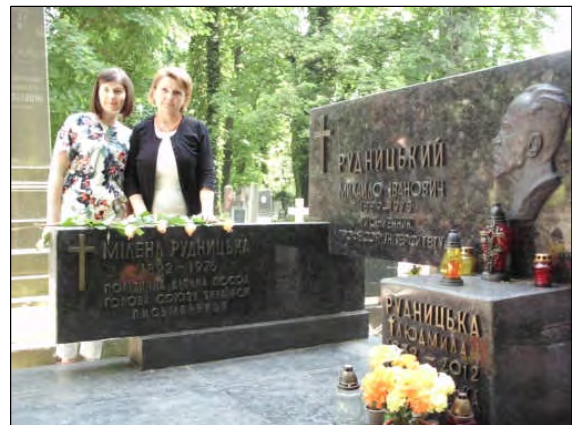
«Її зоря повік не згасне»

7 червня 2015 р. Болехів. Біля пам'ятного знака, де стояв дім Наталії Кобринської.

8 червня 2015 р. Львів. Союзнянки покладають квіти на могилу Ірини Сенюк.

8 червня 2015 р. Львів. Біля могили Мілени Рудницької. Справа Ореслава Хомик, голова СУУ.

денні, їх значущість в утвердженні української державності, національної ідентичності, християнських цінностей. Адже саме Кобринська першою спромоглася інтегрувати українське жіноцтво в загальноєвропейську культурну спільноту, позбавивши статусу соціального, політичного, побутового кріпацтва та інтелектуальної незрілості.

Доповідь про Наталію Кобринську, найбільшу жінку Галицької землі, яка завжди вміла «бути собою», виголосила Алла Швець, дослідниця життєтворчості Н. Кобринської, заступник директора з наукової роботи Інституту Івана Франка Національної академії наук України, кандидат філологічних наук. Вона наголосила, що «на тлі уже існуючих біографічних, літературознавчих, історико-культурологічних оглядів та доволі ґрунтовних студій про Н. Кобринську в царині феміністичного дискурсу все ж бракує досліджень з намаганням збагнути саме її людський образ, психодуховний феномен й творчу конституцію, щоб приглянутись до неї крізь призму її інтелектуального оточення й тодішнього культурного середовища, кажучи словами сучасника письменниці Дениса Лукіяновича, зглибити її «духове обличчя». Мабуть, лише таким чином нам вдасться зрозуміти ті непрості колізії, що спіткали Кобринську на шляху громадянського подвизництва, в історії жіночого руху, її драматичні контрверзи з галицькою суспільністю, її світоглядно-естетичні перевтілення й творчі експерименти, які не знайшли визнання в адептів реалістичного письма, врешті досягнути її надзвичайно субтильну душевну організацію та внутрішню вдачу, що не завжди примиряла в собі стійкість громадянського характеру та жіночу чуттєвість.

Найбільш актуальним завданням сьогодні є всеціло повернути Н. Кобринську в лонно українського інтелектуального простору, а це означає повномасштабно репрезентувати у форматі повного видання художніх творів письменниці, зокрема, й раніше недрукованих, корпусі її величезного епістолярію з визначними українськими та європейськими діячами, охопити творчий потенціал її перекладацької, мемуарної, літературознавчої та фольклористичної спадщини, осмислити й хронологізувати її участь в історії жіночого руху та роль у створенні й виданні культурно-просвітницької лектури для українського жіноцтва («Перший вінок», «Наша доля»).

Світоглядний континуум Наталії Кобринської сформували три найважливіші константи, які визначили вектор її громадянської

позиції й філософії чину, високого духовного чуття й інтелектуальної рефлексії, культурно-громадської й творчої орієнтації. Цими складовими стали **європеїзм, націоналізм та фемінізм**, зреалізувавшись згодом в різноаспектній парадигмі її творчості та в діяльній громадянській практиці».

В цей же день відбулися екскурсії місцями Н. Кобринської в Болехові. Гості відвідали Гошівський монастир.

Свято Наталії Кобринської продовжилося 7 червня 2015 року.

Ранок. Після закінчення Богослуження у греко-католицькій церкві Св. Параскевії процесія пішла на цвинтар. Три священники відправили панахиду. Гірлянду з гілок смереки, квітів та прикрашеною синьо-жовтим шовком було покладено до підніжжя надгробного пам'ятника, що стоїть на могилі письменниці. Декан о. Дмитро Павлик виголосив промову про велич української письменниці, про її високі ідеали, які несемо у своїх серцях всі ми.

Мала свій перший виступ новообрана голова Болехівської міської організації СУ Алла Яремків:

«У січневу заметіль
Жалобно дзвони дзвонять.
Де вічний спокій й тишина
Спинилась доля ще одна.
Кінець життя. Остання мить.
Мене вже серце не болить.»

Так писала тернопільська поетеса Марта Чопик–Соболь, що з Болехова, в поезії, присвяченій пам'яті Наталії Кобринської.

І якби не українська жінка, що пішла за покликом письменниці, організаторки жіночого руху, якби не українська жінка, що об'єдналася в Союз українок, не знати, яка б судилася доля могили Наталії Кобринської...

1929 рік. Минуло всього дев'ять років з часу смерті української письменниці, а в Болехові Богдана Левинська, дружина пароха міської греко-католицької церкви, у березні організувала філію Союзу українок. Зі своєї збірки коштів Союз українок Болехова на могилі письменниці поставив бетонну плиту і таблицю з написом. А через рік, 6 квітня 1930 року, вперше відбулося свято в пам'ять Наталії Кобринської: панахида на могилі письменниці, яку правило шість священників, а увечері в Народному домі з вітальним словом виступила голова СУ Болехова Богдана Левинська, сенатор Олена Кисілевська, доповідь прочитала Ольга Дучимінська. До цього пам'ятного дня був встановлений новий дубовий хрест.

Рідня Наталії Кобринської зложила СУ Болехова відповідні кошти на надмогильний пам'ятник і попросила жіночу організацію зайнятися тою відповідальною справою.

1933 рік. Пам'ятник – великий хрест у дубовій корі, де написано найкоротший останній її твір «Мене вже серце не болить», на могилі Кобринської вже був готовий. Був таким, як вона заповідала. Але польська влада заборонила проведення свята Наталії Кобринської. Заборонила навіть відправу на її могилі.

Коли над Україною повіяв вітер волі, через 61 рік в березневий день 1990 року українська жінка відновила Союз українок, щоб повернути українську історію, нашу правду, щоб ніколи не повторилися мовчазна покора та важке забуття.

8 червня 1990 року до могили великої Українки прийшло багато священиків. Прийшли з деканом о. Ярославом Лесівим. Була відправлена панахида на її могилі. Тут, біля могили Наталії Кобринської, поет-політ'язень о. Ярослав промовляв до нас. Він просив, щоби ми ніколи не забували про свій обов'язок свято берегти пам'ять про тих, хто торував нам дорогу до волі. І з того часу щорічно в день народження великої Українки йде процесія. Йде до могили Тої, що стала смолоскипом у темряві. І сьогодні ми прийшли до Наталії Кобринської в її великий ювілей, у її 160-ліття. Вічна їй пам'ять...».

...Після спільної молитви церковна процесія попрямувала до пам'ятника Українській Аріадні. Ведучий свята студент Київського медичного університету ім. Богомольця Роман Романюк урочисто промовив: «На великому святі української культури, у 160-літній ювілей Наталії Кобринської, у важкий для України час до нас звертається ІВАН ФРАНКО:

«Чи побіди довго ждати?
Ждати довго!» То й не жди ж!
Нині вчися побіждати,
Завтра певно побідиш...
Довго нас наруга жерла,
Досі нас наруга жре,
Та ми крикнім: «Ще не вмерла,
Ще не вмерла і не вмере!»

Звучить Національний Гімн України.

З вітальними словами звертаються до присутніх голова «Просвіти» Болехова Богдан Мельник, голова ВГО Союзу українок Орєслава Хомик, голова Івано-Франківського відділу СУ Уляна Шведюк, голова Народного Руху України Василь Куйбіда, директор школи с. Белелуї Ольга Козьмик та інші.

Урочистості біля пам'ятника закінчилися запрошенням всіх присутніх піти до пам'ятного знака, що стоїть на місці, де був власний дім письменниці. З піснею «Чуєш, брате мій...» учасники свята пішли на подвір'я, водночас в думках повернувшись в далеке минуле, коли тут жила і творила Н. Кобринська.

Зачин святкової академії «Ї зоря повік не згасне», приуроченої 160-літньому ювілею письменниці-феміністки та провідниці жіночого руху, почався з виступу ведучої свята Надії Романюк, яка сказала, що «українська письменниця Наталія Кобринська піднеслась на вершину, ім'я якої Смолоскип у темряві. Вона стоїть на тій вершині із запаленим смолоскипом і сьогодні, бо Її Слово – це Заповіт, в якому Доля українського народу, в якому Добро нашого краю, в якому ДОСТОЇНСТВО кожного і всіх нас разом. Її смолоскип і через роки, через століття завжди світитиме українській дитині, бо вона є частинкою нашої України, її майбутнього. І саме вона, дитина прийдешнього, понесе це світло, запалене від вогню смолоскипа великої Українки, передасть наступним поколінням. Щоб не було на нашій землі незрячих чи байдужих. Щоб щирими трудами Вкраїна воскресла!»

Відтак до уваги присутніх було представлено доповіді, зокрема: «Там, де дух Її витає» (доповідач Лариса Дармохвал) та «Її печаль озвалась в гомоні сторіч» (доповідач 14-літня Вікторія Латик).

Свято завершилося літературно-мистецькою композицією. Її перша частина – це монолог-спомин «Моя туга і моя надія» пера Лариси Дармохвал (у виконанні Алли Яремків), а друга частина композиції присвячена подіям Першої світової війни за новелами письменниці «Каліка», «Полишений», «На цвинтарі», «Брати». Її учасники: Надія та Роман Романюки, Богдан Парахоняк, Алла Яремків, Вікторія Латик, Діана Гайдук, група учениць Болехівської школи № 1, чоловічий квартет під керівництвом диригента Михайла Стецюка, дует у складі Олександри Малендевич та Михайла Стецюка.

8 червня 2015 року, в день народження Н. Кобринської союзнянки організували синхронне покладання квітів до могил великих Українок – Наталії Кобринської в Болехові, Мілени Рудницької, Ірини Сенік – у Львові (фотографії на ст.6).

Лариса Дармохвал.

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ ПІСЛАНИЙ НАМ БОГОМ

Справді, кожному народові, кожній нації Господь посилає видатних земних пророків, які стають символами своєї нації, її оберігми, орієнтирами її розвитку на довгі віки. Вже всіма визнано таким пророком українського народу Тараса Шевченка, який став батьком сучасної української мови та еталоном синівської любові до України. Та не всі ще усвідомили, що в особі іншої видатної історичної постаті – Митрополита Андрія Шептицького – маємо Богом даного Духовного Провідника українського народу, який, отримавши від Господа непересячний розум і надзвичайно любляче серце, все своє життя поклав на вітар любові до України та служінню українському народові.

Хоча безбожна й антиукраїнська советська влада багато зусиль доклала, щоб створити негативний образ цього Велета Духу, тепер більшість неупереджених громадян розуміють, яка це велика і видатна постать.

Проте далеко не всі знають його твори, його заклики й стремління, його батьківські повчання, які вельми актуальні і в наш час. Так само не всі розуміють, що Андрій Шептицький був не лише видатною людиною, не лише достойним митрополитом, а й післанцем долі чи, точніше, післанцем Всевишнього Творця до українського народу, щоб подати йому руку помочі в час, коли переповнилась чаша його неволі.

Щоб усвідомити небуденність цієї Людини, щоб могли повірити, що це Богом даний українському народові пророк, звернімо пильнішу увагу на його біографію.

Народився він 29 липня 1865 року у с.Прилбичі Яворівського повіту. Був сином графа Івана Шептицького із давнього боярського роду, який отримав грамоту на земельні володіння від князя Льва ще у 1284 р. У XVIII і XIX ст. окремим представникам цього роду, в тому числі і предкам нашого Митрополита, було надано графський титул.

Мати майбутнього Митрополита – Софія – була дочкою польського письменника

Олександра Фредра і своїм родовим корінням була з'єднана з королівським родом Собеських.

Синові при хрещенні в костелі було дано ім'я Роман-Олександр-Марія. Вже в силу свого походження йому було забезпечено добробут, кар'єру, безтурботне, щасливе життя. Та він не пішов тим легким протореним шляхом. Задумаймося, чому?

Добре вивчивши своє українське (руське, як тоді говорилося) коріння і гостро відчуваючи історичну несправедливість щодо українського народу, він добився дозволу Ватикану і змінив отриманий при хрещенні римо-католицький обряд на греко-католицький. І став найвеличнішою постаттю Української Церкви і справжнім Пророком українського народу. Чому обрав такий непростий, нетрадиційний і дуже непрестижний (за тодішніми уявленнями) шлях? Юнацький максималізм, романтизм чи перст Божий?

Роман Шептицький отримав найвищу можливу освіту: навчався в гімназіях Львова і Кракова, студіював право у Кракові і Вроцлаві, у 1888 р. отримав ступінь доктора права. Рік перед тим побував у Києві і Москві, де спілкувався з професором В. Антоновичем і філософом В. Соловйовим.

Звідки потяг до здобуття так різноманітних знань? Природня людська допитливість чи усвідомлення свого особливого призначення?

І от цей високоосвічений заможний юнак, подолавши відмовляння рідних, у травні 1887 р. вступає до монастиря отців Василіян. Відбув новіціят у Добромилі. Прийняв чернече ім'я Андрей. 22 серпня 1892 р. був висвячений на священника єпископом Юліаном Пелешем. Згодом здобув у Кракові докторське звання з богослов'я і філософії. Андрей Шептицький був ігуменом монастиря св. Онуфрія у м. Львові, професором теології в домі василіянських студій, єпископом Станиславівським.

Як розумів своє призначення, Андрей Шептицький висловив вже у "Першому слові Пастиря", зверненому в 1899 році до українського народу. "Вже тільки для Вас маю жити, – для Вас усе посвятити, – ба навіть за Вас, як

цього треба буде, і життя своє віддати..." Так писав 34-річний єпископ! Так думав і так поступав, бо понад усе бажав, (як задушевно говорить у цьому ж пастирському листі): "І вже нині бажав би я собі, (- коби лиш воно було можливе на цьому світі!-) щоб між Вами не було ніякого терпіння, ні біди. Щоб усі Ви, – всі до одного, – і старі і молоді, – і вчені й неграмотні, – і вбогі й багаті, – щоб усі Ви були щасливі, – щасливі і в цьому житті, і в дру-гому, – на віки".

Далі Андрей Шептицький так визначає своє завдання: "шукати Ваших душ і бажати їм вічного щастя. – Бо і Христос прийшов на цей світ, щоб спасти людей... Всю свою увагу хочу сьогодні звернути на ті невідрадіні відносини у Вашому дочасному житті. Отже на Ваше здоров'я, добробут, просвіту – і всі наші спільні, народні інтереси".

Тепер багато т.зв. "народних обранців" та державних діячів говорять подібне... Але Андрей Шептицький ціле своє життя так і поступав! І це добре видно кожному, хто неупереджено аналізує його діяння.

У січні 1901 р. Андрей Шептицький ступив на Митрополичий престіл. За час свого владичого правління Митрополит Андрей написав до вірних понад сто Пастирських листів і понад десять популярних релігійних книжечок. (Це попри томи теоретичних і наукових праць!) Не було в житті галичан (та й всієї України) ні однієї важливої події, на яку б Митрополит Андрей не відгукнувся з батьківським повчанням, нагадуванням чи осторогою. У своїх Посланнях він говорив не тільки про релігійно-моральні обов'язки вірних, але теж про їхні національні та громадянські обов'язки. Всі послання Митрополита натхненні глибокою вірою в Бога і батьківською любов'ю до свого стада, яке прагне слів розради у своїх гірких переживаннях.

Тому актуальними і корисними в наш час є повчання, застереження Митрополита. Якби ми їх дотримувалися, яким досконалим було б суспільство, яким щасливим було б життя!

А саме життя Митрополита є будуючим прикладом гідного життя християнина і пат-

ріота. Але впливати він може лише на тих, хто знає його, хто прагне до досконалості, хто справді здатний думати про загальне добро, а не про свої егоїстичні матеріально-амбіційні інтереси. Тому вважаю надзвичайно важливим (особливо для талановитих, активних особистостей, які прагнуть бути провідниками та внести достойний вклад у поступ суспільства) вивчати життя та праці цього Богом даного нам Пророка – захисника українського народу.

Подиву гідні непорушний авторитет Митрополита серед його сучасників, його вплив на духовний, суспільно-політичний, культурний розвиток українського народу.

Митрополит був членом Галицького Сейму і Палати Панів у м. Відні, у 1906 р. очолював делегацію до цісаря з вимогами рівних прав для українців Австро-Угорської монархії. Завжди і всюди він мужньо обстоював інтереси української нації. Під час Першої Світової війни Митрополит Андрей був заарештований російською царською поліцією і вивезений спочатку до Києва, а потім до Новгорода, Курська, Суздаля. Звільнений після Лютневої революції 1917 року він відбув Синод Російської Католицької Церкви в Петрограді, зустрівся в Києві з членами Центральної Ради і у вересні 1917 року повернувся до Львова.

Як член Української Національної Ради схвалив проголошення ЗУНР, за що був інтернований поляками від 19 листопада 1918 р. до грудня 1919 року.

В 1923 році знову був арештований поляками за виступи в обороні самостійності України під час його поїздки до Риму і по Америці. Звільнено його було лише після втручання папи Пія XI.

Свій геніальний розум і титанічну працю Митрополит Андрей Шептицький присвятив справі розбудови Української Церкви та підняття всієї Української нації на вищий щабель духовності, свідомості та добробуту.

Неможливо коротко охопити всю його діяльність. Доцільно було б проводити окремі огляди її по різних напрямках і темах цієї різносторонньої діяльності.

«В особі видатної історичної постаті – Митрополита Андрея Шептицького – маємо Богом даного Духовного Провідника українського народу, який все своє життя поклав на вівтар любові до України та служінню українському народові».

Як деякі приклади, можна назвати заснування у Львові 1905 року церковного музею, перейменованого згодом у Національний музей, придбання приміщення для художників, заснування Народної Лічниці і Порадні (тобто консультації) для матерів, садівничої школи тощо. Митрополит став співзасновником Земельного Банку у Львові, підтримував "Просвіту", "Рідну школу", бурси для гімназійної та ремісничої молоді, "Пласт", якому віддав власну земельну ділянку в Підлютому.

1930 р. він заснував Український Католицький Союз, який видавав тижневик "Мета" і журнал "Дзвони", заклав друкарню "Бібльос", де виходив двотижневик "Христос – наша сила" і "Лицарство Пресвятої Богородиці".

Будучи монахом-василіянином, Митрополит Андрей був засновником і нових чернечих чинів та згромаджень, які немало причинилися для піднесення духовності українського народу. І у всій своїй діяльності він ніколи не дбав про своє збагачення, а навпаки, свої особисті великі родові маєтки витрачав на потреби як Церкви, так і потребуючих людей, особливо вдів і сиріт. Який контраст із сучасними високими посадовцями та діячами!

Сміливо підносить Андрей Шептицький свій голос проти різномасштабних окупантів та поневолювачів українського народу (наприклад, проти польської пацифікації, проти творення штучного голоду на Україні, проти нищення православних церков на Холмщині, Підляшші, Поліссі і Волині, проти насильств німецьких окупантів і т.п.).

І з його голосом таки мусіли рахуватись. Показово, що і свій жахливий злочин – ліквідацію УГКЦ – большевицько-кагебістські органи почали лише після смерті Митрополита, хоча документи свідчать, що заплановано це було у Москві ще в 1943 році.

Великим є і науковий доробок Митрополита – праці філософсько-богословські, праці з історії Церкви та інші...

Андрей Шептицький був дійсним і почесним членом НТШ, "Просвіти" та інших наукових товариств.

Велична постать нашого Митрополита є гордістю всього українського народу. Але вона повинна бути і дороговказом нашого поступу. А для цього мусимо знати його діяння, виконувати його заповіді!

Пастирські листи Митрополита Андрея Шептицького вражають широтою його поглядів на життя, розумінням причинно-наслідкових зв'язків суспільних явищ та гарячим прагненням попровадити рідний, щиро люб-

лений народ праведною дорогою. Тож звертаймося до цих листів! Читаючи Пастирські листи Андрея Шептицького, знаходимо конкретні поради-повчання щодо всіх основних проблем у суспільстві: про здоров'я тіла, про сумісність старань, про матеріальні добра та Христової науки, про працю та ощадність, про значення громадських організацій /"Лучіться разом в організації. Заводіть по своїх селах християнські крамниці, громадські шпихлірі та всякі інші пожиточні установи! У нас, священників, знайдете завжди не тільки пораду, але теж (оскільки це буде лише в наших силах) і чинну поміч"/. Особливу увагу приділяв Митрополит пропагуванню принципів тверезого способу життя.

Повчальними та актуальними є соціальні концепції Митрополита, котрий переконував, що сили народу можна досягти лише через Христа. Він, зокрема, писав: "Тільки такий народ є багатий і сильний, у якому всі, або майже всі (відповідно до свого становища) є заможні. Не багато користі із багатств суспільства, коли не розложені вони на всі його верстви, – а по можливості, й на всі одиниці його рівномірно. А таке рівномірне розложення їх неможливе знову без морального закону, який усіх нарівні обов'язує".

Митрополит звертається до тих, хто шукає "економічної сили без моралі, без Божого Закону": "Неможливий економічний добробут без моралі, – бо неможливий він без суспільного ладу. А суспільного ладу нема, – де нема рівноваги прав і обов'язків. А такої рівноваги нема, де нема етики". "Мораль, потрібна до економічного добробуту, мусить бути незалежною від людей та їхньої самоволі. Мусить однаково обов'язувати! Мусить мати санкцію, вищу, ніж санкції трибуналів світу, – так, що порушення її каране було б конечно якоюсь безоглядною справедливістю, якої на цьому світі нема. Словом: Мораль, потрібна до заховання суспільного ладу, – отже й до економічного добробуту, мусить бути Божим Законом. Тому нема, і ніколи під сонцем не буде, – другої науки, яка була б відповіднішою дорогою до ладу та економічної сили, як Євангелія Ісуса Христа! Бо нема і не буде науки, що в рівній мірі, як Євангелія, заховувала б рівновагу прав і обов'язків людей супроти себе, – яка визначувала б границю самолюбства та любови ближнього, яка так легко розв'язувала б труднощі суспільного життя".

Закінчення на стор. 15

BRANCHES-AT-LARGE

- 14 ALEXANDRA BRITTON
136 NATALIYA LYUKHNYCH

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

- 133 NADIA ARCHYPOVA
133 MYROSLAVA FRANKIV
137 SVITLANA OSTAFIYCHUK

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

- 88 OKSANA POWZANIUK
88 OLGA RABIK

OUR COVER ARTIST

Tamara Skrypka was born in Lutsk, Ukraine. She graduated from the State Art School of Lutsk and Art Studios of P.K. Sensuk. She worked as an artist-decorator in Central Mall, Lutsk. Currently living in the United States with her husband Valeriy Skrypka, Tamara has exhibited internationally throughout Europe and the USA. Group exhibitions include Galerie de Provence, New York City and Galerie des Lys, Nice, France. Her works are also in private collections in the United States, Canada, France, Denmark, and Sweden. She is a long-standing Corresponding Member of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the US.

Tamara Skrypka's contemporary still life paintings capture beauty in its simplest form. The artist extracts images of objects from everyday reality, recreating them into visual wonders. Equally impressive are Skrypka's landscapes, which complement the visual concepts of her still life paintings. Skrypka combines modern compositional clarity with rich colors. She successfully merges a meticulous technique of painting still life with realistic yet emblematic images, resulting in compositions that allow the viewer to perceive harmony.

"Painting, to me, is often like playing," says the artist. "At times it seems as if I am not in control of the process, that I am not directing it. And, when that happens, the work takes on a life of its own—it leads me and I must follow."

НАША ОБКЛАДИНКА

Тамара Скрипка народилася в Луцьку. Закінчила Луцьку державну художню школу, а також мистецькі студії П.К. Сензук. Працювала художником-декоратором луцького ЦУМу. Разом з чоловіком Валерієм Скрипкою мисткиня живе в Сполучених Штатах. Її твори виставлялися в Європі та Америці, в тому числі у колективних виставках в Нью Йорку та в Ніцці у Франції. Деякі з робіт мисткині зберігаються у приватних колекціях в США, Канаді, Франції, Данії та Швеції. Вже багато років Тамара Скрипка є членом-кореспондентом Української Вільної Академії Наук у США.

Натюрморти Тамари Скрипки відображають найпростіші форми краси. Мисткиня бере предмети щоденного вжитку і перетворює їх у візуальні дива. Її пейзажі також вражають своєю чіткістю композиції та яскравими кольорами. Мисткиня вдало поєднує кропітку техніку виконання натюрморта з реалістичними і водночас сповненими глибокого змісту образами, в результаті чого з'являються надзвичайно гармонійні твори.

«Малярство для мене – це своєрідна гра», – каже мисткиня. «Часом мені здається, що не я керую цим процесом, що він виходить з-під мого контролю. І коли таке трапляється, твір починає жити своїм життям. Він веде мене, і мені не залишається нічого іншого, як йти слідом.»

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Софії Геврик (shewryk@gmail.com).

Галина Теслюк, координаторка Лекторію

ТРАЄКТОРІЇ РОЗВИТКУ ЛЕКТОРІЮ СУА З ЖІНОЧИХ СТУДІЙ В УКРАЇНІ НА НАЙБЛИЖЧІ РОКИ

Кількома радісними думками хочу поділитися зі союзницями щодо розвитку Лекторію СУА з жіночих студій при УКУ. Йдеться не тільки про точкові, поодинокі заходи, про які також згадаю детальніше, але і про більш системні речі. А саме: Вчена Рада Гуманітарного факультету УКУ затвердила дворічну програму (осінь 2015 – весна 2017 рр.), відповідно до якої відбудеться аж 6 повноцінних навчальних курсів для студентів практично всіх спеціальностей, що розвиваються в УКУ. Такий формат матиме ще більший суспільний вплив: виховуючи у студентів чутливість до «жіночих» питань, через них готуватиме українське суспільство до їх кращої рецепції, аби українська жінка могла бути почутою і захищеною в цьому суспільстві і, відповідно, щасливішою, бо лиш тоді вона матиме ресурс, аби робити ще більше добра для цього суспільства із даних їй Богом і природою талантів та шарму. Ну, і ще одна із останніх новин полягає в тому, що завершений дизайн сайту Лекторію, і активно працюємо над його наповненням. Так що невдовзі запрацює і це благо інформаційного суспільства, яке дозволить компактно тримати у фокусі усі події Лекторію СУА та стане платформою для обміну думками про українське жіноцтво.

Не можу оминати увагою цих кількох семінарів і лекцій, які з приходом весни оживили наш університет. Так, 16-17 березня відбувався семінар «Рівні можливості для здобуття професії матерями-студентками у вищих навчальних закладах», присвячений проблемі балансу між сімейним та професійним чи студентським життям. Його провели спеціалісти зі Сумського державного університету Ніна Світайло, Юлія Савельєва, Андріана Костенко та Людмила Колісник, адже їхній заклад уже має досвід втілення політики дружності до сім'ї та виїзних практичних занять. За одними із останніх досліджень, в Україні половина сімей не мають часу на спілкування разом, не кажучи вже про величезну кількість неповних сімей. Семінар був дуже інтерактивний і практично зорієнтований: одного дня він був проведений для адміністрації університету та керівників його відділів, а іншого – для сту-

дентів. Учасники дійшли згоди, що позицію, дружню до сім'ї, потрібно вносити у так звану «дорожню карту» університету, щоб це стало системною політикою закладу, а від цього виграють усі – і окремі індивідууми, і працедавці, і суспільство, і державні установи. Обговорювали конкурентність на ринку праці жінок-студенток-матерів, болюче питання відпусток з догляду за дитиною і можливість участі у ній чоловіків, психологічні наслідки дисгармонії між бажанням самореалізуватися і бути доброю матір'ю, і багато інших питань. Це було незабутньо, адже працівники університету навіть не підозрювали, наскільки простими можуть бути деякі кроки назустріч сім'ї та материнству з боку адміністрації, вартує лише поставити собі це за пріоритет.

15 травня відбулася відкрита лекція кандидата історичних наук Марти Гавришко на тему «Жіночі обличчя ОУН та УПА: специфіка досвіду та його репрезентації». Як наукова співробітниця Центру досліджень визвольного руху, вона зробила величезну і новаторську роботу, адже брак джерел, фрагментарність та селективність інформації, поверхові «заромантизовані» погляди довго не дозволяли дізнатися щось про приватне життя жінок в ОУН та УПА, а незручні та відверто компрометуючі аспекти оминалися дослідниками. Але не Мартою Гавришко! Як виявилось у її лекції, роль жінки у збройному підпіллі не зводилася до лише символічної (жінка як «символ нації») або лише до пасивно-страдницької (жінка – жертва воєнних злочинів), але була значно складнішою.

Останньою лекцією у цьому семестрі була лекція доктора Кетрін Браун Ткач (як хоч і не українка, але одружена з українцем і виявляє величезну цікавість до нашої культури). Кетрін презентувала богословську тему, яка допомагає глибше зрозуміти автентичну роль жінки у християнстві: «Сюзанна (біблійна героїня) як прообраз Христа». Доповідачка зробила велетенську екзегетичну роботу та опрацювала численні пам'ятки літератури та мистецтва, довівши, що, попри всі пізніші впливи чоловікоцентричного богослов'я, від самих початків християнству відома традиція типоло-

гічного прочитання окремих біблійних жіночих постатей (найвідоміша із них Сюзанна) як прообразів Христа нарівні із чоловічими постатями. А така традиція, окрім своєї оригінальності, перекреслювала усілякі сумніви з приводу можливості осягнення жінкою святості і є свідченням високої гідності жінки.

Гадаю також, що доцільно представити, а що ж нас чекає у чотири найближчі семестри. Так, в осінньому семестрі 2015/16 навчального року доктор педагогічних наук Наталія Мачинська прочитає курс у рамках спеціалізації «Соціальна педагогіка» на тему «Проблема емоційного вигорання педагогів (жіночий вимір)». Актуальність питання зумовлена ще й гендерною кадровою асиметрією в освітянському просторі: жінки тут значно переважають, а в Україні й поготів. Відповідно, так багато з них піддаються емоційному вигоранню. Професія педагога – одна із тих, де синдром професійного вигорання є найбільш поширеним. Саме тому студентам соціальної педагогіки (переважна більшість яких – дівчата) як нікому іншому важливо формувати особистісну позицію стійкості до стресу, навчитися розпізнавати ознаки синдрому професійного вигорання та знати, як його не допустити чи дати собі з ним раду. Курс буде практично зорієнтованим, у ньому достатньо часу буде виділено на практичні вправи.

У весняному семестрі 2015/16 навчального року Лекторій зможе порадувати насамперед студентів спеціальності «Історія». Уже згадувана Марта Гавришко прочитає курс «Жіночі обличчя ОУН та УПА: Специфіка досвіду та його репрезентації». Це – новаторська тема в історіографії, адже поза увагою дослідників залишаються питання жіночої тілесності, репродуктивної поведінки, особистої гігієни, романтичних зв'язків в обставинах збройного підпілля. В умовах стану воєнного конфлікту з Росією ці теми дають поштовх уважніше приглянутися до болючого жіночого досвіду сучасної жінки на окупованому Сході України (як це вже раніше дуже професійно зробила наша доповідачка Олена Стяжкіна з Донецька).

У цьому ж семестрі не забудемо і про богословів. Єдиний чоловік у лавах лекторію на ці два роки, доктор східних церковних наук, фахівець у галузі літургійних наук і джерелознавства Петро Сабат, прочитає курс «Почитання (культ) Пречистої Діви Марії у житті Церкви». Це важливо з двох причин. По-перше, на маріологію виділено недостатньо часу в рамках основних курсів із богослов'я.

По-друге, жінки, зокрема в Україні, мають особливий сентимент до Богородиці. Такі елементи культу Марії, як її приватні об'явлення та містичні видіння, відпустові місця, реліквії, пов'язані з її особою, та марійські братства резонують великою мірою із жіночим досвідом, бажанням довіряти їй свої жіночі радості та туги, просячи допомоги при вагітності та пологах, здоров'я та щастя для дітей, щасливу любов, заступництво в різних нещастях. Почитання Богородиці стало головним каталізатором визнання особливої ролі жінки в християнстві, хоча і є загроза надмірних очікувань від жінки, яка мала б у всьому відповідати цьому образу Непорочної Мадонни, якщо існує певний брак уваги до земного виміру існування жінки з усіма її викликами. Сподіваємося, цей курс дасть нагоду переосмислити і обговорити ці речі.

Потягом осіннього семестру 2016/17 навчального року психолог Христина Турецька, член Української спілки психотерапевтів, прочитає для студентів спеціалізацій «психологія» та «соціальна педагогіка», а також для усіх охочих, курс «Психологія жінки: глибинно-психологічний вимір». Це цікава тема з огляду на те, що тривалий час у психоаналізі переважав традиційний «чоловікоцентристський» підхід Фрейда. Пані Турецька представити полеміку з Фрейдом таких психоаналітиків, як Маргарет Мід, Карен Хорні, Жанін Шассге-Сміржель, Дінора Пайнз, Джойс МакДуггал та інших, що дозволяє з іншого ракурсу поглянути на психоаналітичну проблематику співвідношення біологічного та соціального. Друга частина курсу оглядатиме виклики, які постають перед жінкою в період дорослості: чинники невротичної та характеристики зрілої любові, материнський досвід та психологічні конфлікти, які його супроводжують, глибинно-психологічна характеристика жіночої творчості та продуктивності, психопатологічні аспекти жіночого функціонування. Цей курс зробить спроби запропонувати шляхи подолання жіночих проблем. Для українок це надзвичайно важливі теми. Як приклад – у наших медичних реаліях розкішшю є увага до психологічних аспектів вагітності та пологів, не кажучи вже про інші досвіди.

Весняний семестр 2016/17 навчального року відкриє старший викладач кафедри філософії УКУ Орися Біла, яка говоритиме про «Жіночі постаті у філософії ХХ століття» для студентів програм «філософія», «історія», «психологія», «соціальна педагогіка». Вона кине виклик хибному уявленню, за яким жіно-

чого обличчя у філософії немає і «любов до мудрості» жінкам не властива. Такі імена, як Сімона Вейль та Едіт Штайн, Сімона де Бовуар та Ганна Арендт, Люсі Ірігарай та Юлія Крістева, Сюзанна Лангер та Елен Сіксу будуть представлені в їхніх конкретних соціально-економічних, політичних та культурних обставинах (як, скажімо, відсутність доступу до університетської освіти для жінок). Більшість із цих імен навіть в академічних колах просто невідома, тож Орися Біла, фактично, пролле світло на це питання в нашому контексті. І ми дуже гордимось, що саме наш Лекторій стане для цього нагодою. На курсі буде розглянуто цілий ряд філософських питань, від жіночої ідентичності та різних перспектив на жіночий релігійний досвід до специфіки жіночого письма та громадянської відповідальності.

Нарешті, останній із запропонованих на цей період курсів буде особливо цікавий журналістам. Кандидат наук із соціальних комунікацій Марія Титаренко розробляє курс, який трішки зближить нас із американським контекстом, адже темою є «Сучасна українська жіноча нон-фікшн журналістика», що є локальним відповідником явища, відомого як «новий журналізм», який виник у 1960-их рр. в Америці, з тою відмінністю, що в Україні він менше практикований. А все ж таки є кілька яскравих, неординарних жінок-письменниць

та журналістів, які стануть нашими «співрозмовницями» під час цього курсу. Адже як можна уявити жіночі студії без присвячення певної уваги особливостям жіночого письма? Нон-фікшн, або документальна проза, постане у дуже різних аспектах: автобіографічний нон-фікшн Марії Матіос, репортажі Клари Гудзик та Христини Шевчук-Старецької, «революційні» записки Оксани Забужко та Христини Бердинських, «подорожні» тексти Ірен Роздобудько та Лесі Ворониної, екологічні мотиви у творчості Марії Мицьо, заробітчанські нариси Світлани Одинець, воєнні реалії в оповідях Лесі Яремчук, майстерні інтерв'ю у жанрі нон-фікшн Ольги Бартиш-Коломак. Але важливішим є не стільки літературне розмаїття, як ті багатогранні жіночі досвіди, з якими воно резонує: від заробітчанства до приемних подорожей, від війни до замилювання природою. Такого системного огляду української сучасної жіночої літератури ще не було зроблено в рамках цілого курсу, тож з нетерпінням чекаємо. Що більше, студенти і самі будуть заохочені в рамках курсу написати свої власні проби нон-фікшину на передбачених розробницю курсу практикумах.

Конструктивний розвиток і залучення більшої кількості цікавих людей – це те, над чим надалі працюватимемо!

Закінчення зі стор. 11

А скільки проникливих слів Митрополита було адресовано “до багатих”, “до вбогих”, “до науки й просвіти”, “до вчителів”, “до батьків”, “до інтелігенції”, “до буковинських українців”, “до всіх”. І не вина Його, що не завжди й не повністю дослухалися люди до слів свого Пророка. Не були готові досягнути істинності Його вчення. І не досягали життя, про яке мріяли. Та може, прийде вже час, коли український народ спроможеться визначити вірний шлях для свого воскресіння духовного і матеріального? Спробуймо зробити це через посередництво світлої пам'яті митрополита Андрея Шептицького.

Вищим своїм духом Митрополит передбачив, що день волі українського народу прийде. І керований мудрістю, даною Богом, опрацював чіткі, конкретні пляни, як будувати власну державу.

Вражає, що на початку Другої Світової війни, коли ще невідомо було, чим вона закінчиться, Митрополит Андрей створює надзвичайно цінний богословсько-соціальный трактат

"Як будувати Рідну Хату", в якому подає вказівки, як вийти із важкого становища, як морально оздоровити жителів України, як створити справедливую й праведну державу. Думки й поучення Митрополита Андрея, викладені в цій праці, мабуть, більш актуальні сьогодні, аніж тоді, коли він їх писав. Україна, хоч вільна й незалежна, все-таки знаходиться у критичній ситуації під оглядом політичного, економічного, соціального й морального стану.

У праці "Як будувати Рідну Хату" можна знайти розв'язки й ліки на різні проблеми й труднощі, що їх на даний момент має Україна. Це конкретний дороговказ для українців! Але це вже інша тема...

Головне, щоб ми навчилися не нехтувати порадами й заповідями Богом післаного нам Духовного Провідника – Митрополита Андрея Шептицького!

Лідія Купчик,
голова Львівської міської
Ліги Українських Жінок.

Література: о. Атанасій В. Пекар, ЧСВВ. Ісповідники віри нашої сучасності. Видавництво отців Василіян "Місіонер", Львів – 2001.

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

On Monday, May 18, 2015, I met with His Grace Bishop Daniel at the Consistory Offices of the Metropolia of the Ukrainian Orthodox Church of the USA in South Bound Brook, NJ. During the two-hour meeting, we discussed the common projects of the Ukrainian-American organizations in the United States and their ability to reach out to the wounded soldiers and refugees of the present armed conflict in Ukraine. Bishop Daniel's numerous mission trips to Ukraine, most recently on May 11th to the L'viv Military Hospital, are well known to the Ukrainian diaspora and to the UNWLA membership. The UNWLA itself has been helping the wounded in this particular hospital. (Please see the June issue of *Our Life* for the latest information.) Most recently, we have been focusing on helping Dr. Danylov, Director of the Rehabilitation Center in this hospital.

In the presence of His Eminence Metropolitan Antony, Primate of the Ukrainian Orthodox Church of the USA, I presented His Grace Bishop Daniel, President of the Consistory of the UOC of the USA, with a check in the amount of \$10,000. These funds were to be distributed by the Bishop during his next mission. Bishop Daniel confirmed that a receipt with the UNWLA and UOC logos would be created and signed by each recipient of this assistance. Pictures would also be taken whenever possible.

This effort is part of the UNWLA's ongoing project through the UNWLA War Victims

Bishop Daniel at the center for the displaced persons from Donbas.

Bishop Daniel at the center for the displaced persons from Donbas.

Fund. Such joint projects allow our organization to broaden its access and to assist the persons whom we might not otherwise be able to reach.

Bishop Daniel departed for his next mission during the week of May 25th. Assistance to the refugees from Eastern Ukraine staying in Kyiv was one of his major goals, as had been discussed during our meeting. At the IDP center outside Kyiv, some 180 men, women, and children became aid recipients of a total of \$30,000 collected by the Ukrainian Orthodox Church of the USA, donated by the Ukrainian National Women's League of America through Bishop Daniel, and raised by the Ukrainian Heritage Club of Northern California. The Bishop learned in detail about the latest plans and achievements of the residents of this displaced community. Bishop Daniel requested and was given a personal tour of a newly established local farm, which is being cared for by the residents of the center. Over 300 chickens, geese, ducks, and turkeys are raised on this farm with the goal of providing proper nutrition for the children and adults in residence. Thanks to the UNWLA's collaboration with the Ukrainian Orthodox Church of the USA, financial assistance was successfully delivered to the dislocated population of the Donets'k and Luhans'k regions presently living in Kyiv.

During this mission, His Grace Bishop Daniel had also planned to travel to the eastern

towns of Ukraine—the ones that are closest to the newly created buffer zone adjoining the “occupied” territories, and inhabited by pro-Ukrainian citizens who have found themselves trapped and struggling. However, considering the latest escalation of fighting on the Eastern front of the armed conflict, Bishop Daniel was advised by the local authorities to postpone the visit to the villages around Debaltsevo, Maryinka, etc.

In addition to the visit to the Kyiv center, His Grace traveled to L’viv Military Hospital in order to distribute the additional financial assistance to the wounded soldiers of Ukrainian armed forces that are going through the military medical institution in hopes of full physical, moral, and spiritual recovery.

A follow-up meeting with Bishop Daniel will take place after the Bishop’s return from Ukraine. The UNWLA thanks Bishop Daniel for accepting the responsibility of delivering our organization’s aid to those suffering due to this unprecedented conflict.

Almost simultaneous to Bishop Daniel’s mission, Dr. Maria Furtak of L’viv visited the two military hospitals of Kharkiv on behalf of the UNWLA. (Please see her article on page 4.) Dr. Furtak traveled with 84-year old dissident priest Peter Zelenyuk and member of Parliament Wasyl’ Pazyniak. In Kharkiv itself, a volunteer recruited by Member of Parliament and Head of the Parliamentarian Committee on Corruption, Yehor Soboliev, escorted the group. In these hospitals, the wounded of the Luhans’k, Donets’k, Sumy, Chernihiv, Zhytomyr, Volyn’, Rivne, and other regions were visited and given financial aid as was deemed appropriate.

Dr. Furtak underscored that although the financial aid to these wounded soldiers was profoundly appreciated and helped them and even their families in this crucial time in their lives, even more important to them was the knowledge that their sacrifice is appreciated, that their efforts in battle are valued, and that we all love them for being Ukraine’s true heroes.

On June 9th, at the Academic Council of the Humanities Faculty at the Ukrainian Catholic University, Professor Halyna Teslyuk presented the proposed two-year plan of accredited courses and open lectures in the UNWLA Women’s Studies Lectureship for the fall of 2015 through the spring of 2017. The plan was unanimously approved! Additionally, instead of four semester-long courses, six will be offered through the

W. Pazyniak, Fr P. Zelenyuk and M. Furtak with wounded soldiers.

Farm at the DP center near Kyiv.

UNWLA Lectureship. (Please see the article in this issue on the latest news about the Lectureship.) We sincerely thank Professor Teslyuk for her daily efforts in the development of this Lectureship. We offer her our support and wish her good luck in formulating the courses and recruiting the faculty. Professor Teslyuk is also diligently working on the proposed UNWLA Lectureship website—a project funded by the UNWLA.

As becomes clear from my reporting, our focus continues to be on social welfare and helping to alleviate the suffering in Ukraine. This is an ongoing process which will continue throughout the summer. Let us hope and pray that by the time of our return to “normal” life in September, some concrete steps will have been taken to end the painful war in Ukraine.

In the meantime, we wish our readers and membership a restful and rejuvenating summer holiday.

Two Passions of Nataliya Kobrynska

The year of 2015 marks the 160th anniversary of Nataliya Kobrynska's birth. Kobrynska was raised in a family rich in literary talent (both her grandfather and her father popularized works of Ukrainian literature as well as wrote their own), but also at a time when Ukrainian women had no access to university education. It was therefore no accident that literature and the struggle for women's rights became her two lifelong passions. At different points in her life, Kobrynska collected signatures on a petition for women's right to higher education; solicited and published women's writing (including the first collection of works by women from all over Ukraine, The First Garland); advocated for more efficient use of women's time spent on housework; established publishing houses specializing in women's writing; and created a society for Ukrainian women activists. Kobrynska was convinced that literature

was the most suitable vehicle for the spread of feminist ideas among Ukrainian women because it could reach women where they were and hold up a realistic mirror to the conditions of their lives. For a fledgling Ukrainian women's movement, literature was also a relatively inexpensive way to popularize their ideas.

Having made literature her primary means of political advocacy, Kobrynska not surprisingly gave preference to realist writing. Therefore, much of her own work realistically portrays her society's treatment of women of various classes—from peasants to intelligentsia. She also advised other women writers to keep to the realist mode. Yet the literary artist in her prompted Kobrynska to explore other styles as well, and her later works experiment with various modernist trends such as symbolism and expressionism. The short story featured below, "The Tempest," is one such work. It is a modernist treatment of the topic that had fascinated Kobrynska throughout her life—the destructive, almost demonic forces of nature and the human struggle against them, as reflected in Ukrainian folk beliefs. The tempest in the story appears as an all-powerful creature that wages war against humans and the fruit of their labor—their dwellings and fields—yet its evil plans are successfully counteracted by the forces of light epitomized in the church bell and the priestlike intersession of Mykhaylo Debrovny.

—Olesia Wallo

Nataliya Kobrynska

The Tempest

(1904)

The sun was blazing in the glowing, inert azure of the sky. It had been flaming since early morning, and the farther south it went, the more penetrating it became, burning with a scorching, golden fire. A sultry heat wave flooded all corners of the earth; the clear blue sky, like a searingly hot glass dome in a glassworks, stretched in all directions and pressed down upon the heavy, torrid, unmoving air.

Grainfields, an endless sea of molten gold, stood transfixed in quiet trepidation; crimson poppies drooped their heads in sombre contemplation; and blue corn-flowers looked around silently and timorously, with widely opened eyes.

The mountains, as if wishing to hide from something menacing in the air, receded behind a hazy mist.

A dreamy lake, overgrown with reeds, languished, torpid and spiritless. Swallows folded their wings, and the shrieks of noisy seagulls died in their throats.

On the broad meadows, clusters of clover blossoms, their petals faded and curling, listened attentively; the air was heavy with a numbing desolation, an alarming stillness. Exhausted by the heat, a man wiped his brow with his sleeve and gazed fearfully at the sun; the cattle in the pasture grew restless and scattered in all directions.

The sun was baking, burning, searing. The cracked ground was disintegrating, fracturing into wheels and stars; the grass was wilting, turning yellow; and, through the wilted leaves of the trees, the sun etched the earth with brilliant, fiery, patterns.

And then, on the western horizon, there loomed a huge, dark, threatening mass.

Lightning fragments flashed like arrows. The air was ominously calm and stifling, and a black bulkhead, growing and expanding, forced its way across the sky.

Everything stirred.

A strong fiery wind wrinkled the surface of the water, snatched at the mown hay, tore off leaves, and carried away dust and coarse sand.

It grew dark.

Thick clouds stretched over the entire horizon and covered the sun. Reverberations of mighty thunder rolled in from afar, and lightning slashed the black layers of clouds with increasing frequency.

Over the mountains, the pendulous cloud, crowned by a glowing blood-red aura, hung in grey and yellow streaks.

The thunder's roar drew nearer. The crimson glow faded and was replaced by dark blue and black pillars that rolled in, one after the other, dissolved, disintegrated, and swirled in a fiendish dance.

Birds cowered under branches; panic-stricken cattle raced from the fields, leaving their herdsmen in vain pursuit; people secured windows and doors, and extinguished the fires in their stoves.

Mykhaylo Fediw never went to sleep at noon, but now, as fate would have it, he was sleeping soundly, as if someone had struck him on the head with a stone. He was also called Debrovy, because his house stood at the edge of the village by a *debra* [*a dale overgrown with thickets*], and everyone was aware that he knew how to deal with thunderstorms.

This was why more than one householder in the village thought of him now. He, however, was sleeping soundly, oblivious to what was happening.

His terrified wife grabbed him by the shoulder and shook him awake.

Mykhaylo leapt to his feet and glanced out the window.

Beyond it, fire flashed, and a deafening clap of thunder roared with laughter.

"You may laugh if you want to, but you won't be allowed to do what you want to do," Mykhaylo muttered angrily and determinedly.

A dense, muddy darkness was descending, sinking ever lower and lower, swelling, and thickening.

Suddenly, as if the bottom of a lake had been shattered, the darkness was torn into dirty, jagged fragments, and thick, frozen lumps of ice, like clover blossoms, pelted to the ground.

Mykhaylo reached behind the icons, grabbed a priest's ceremonial belt, ran out of the house, and dove into the darkness.

He raced to the old bell tower that stood, seemingly supported by a tall forked maple,

alongside the church.

He undressed, girded himself with the belt, and pulled at the rope of the large bell.

The bell would not budge. He tugged at it a second time; the bell's clapper struck the rim of the bell, but there was no sound. It was only after the third attempt that it shouted: "Stop! Stop! Stop!"

The cloud swirled in a pillar of grey smoke, opened up wide with fire, and roared with thunder: "Let go! Let me go!"

"I won't! I won't!" the bell tolled solemnly.

"Let go!"

"I won't!"

"At least, let me pass over a small field!"

"No, not over a field, over the forest!"

"I want a field!" the storm cloud roared.

"Over the forest, the forest," the bell replied.

"The field, the field," the dirty yellow pillars rumbled.

"The forest, the forest," the bell tolled.

"Let me advance at least a little; my army is rebelling," the storm cloud pleaded. Behind it, thunderbolts, clattering like an inferno, wound themselves like snakes and, with open jaws foaming with blood, slithered forward to devour, destroy, annihilate.

But the bell rang out its orders loudly, sharply, inexorably: "Over the forest! The forest! The forest! The forest!"

Its breast shattered, its arms shriveled, its fingers twisted, and its innards shredded, the storm cloud rose and fell, stretching out its head like a bird about to take flight.

Suddenly, whistling like the wind and making the ground shake, it slowly raised its heavy, leaden wings and turned sideways, over the mountains.

With a din, a roar, and a cry like the neighing of a herd of horses, countless heads, bellies, arms, legs, and wings tangled in a single ball, threw arrows, and flew after the storm cloud into the abyss of the murky horizon.

The forest rustled and groaned. Trees bent down to the ground. There was a screeching, roaring, flashing. Flaming arrows split centuries-old oaks, and frozen pellets cracked branches and stripped them of their leaves. Amidst the shrieking, the crashing of the thunder, and the roar of the wind, the clear voice of the bell reverberated ever farther and farther.

Cont. on pg 24.

ЛЮДИНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З НАЙМЕННЯ

У кожній родині з появою дитини постає питання, яке ім'я їй дати. Це завдання є дуже відповідальним для батьків. При виборі імені проявляється інтелект родичів, їх віра, розуміння родинних цінностей, поваги до традицій свого народу. Ще в доісторичні часи наші предки надавали цьому великого значення, адже це – особливий дарунок дитині на все життя.

Є різні мотиви підбору імені: новонародженого називають в честь дорогих і шанованих родичів, видатних осіб, слідує іменам святих в церковному календарі. Іноді, вибираючи ім'я, молоді батьки прислухаються до побажань старших членів родини, а буває, що новонародженого називає старший братик або сестричка. Та якби не складалося в родині, цим процесом треба керувати, щоб необдумана випадковість в майбутньому не захмарювала людині гордості за своє ім'я, а викликала почуття вдячності батькам за вибір.

Відшліфовані віками давньоукраїнські імена (Володимир, Всеволод, Людмила, Ростислав, Святослав, Ярослав ітд.) пережили багато поколінь і донині ними потішаються в українських родинах. З кінця Х століття із прийняттям християнства закріплюються імена грецького, латинського та старовірського походження (Марія, Анна, Дмитро, Петро, Павло, Софія, Роман, Наталія, Меланія, Ірина), скандинавські – Ольга, Олег, Ігор.

Кожне ім'я носить в собі певний зміст, символ, чи історичну пам'ять і, що дуже важливо, щоб воно гармоніювало з прізвищем, було співзвучним і милозвучним.

В часи панування більшовицького безбожництва в угоду уряду або ж з лжепатріотичного фанатизму, чи просто в надії зберегти життя в часи особливо жорстоких сталінських репресій появились в Україні імена – Владлен, Октябриня, Сталіна, Тракторина, Кім ітд. Діти таких родин в майбутньому мали дискомфортні проблеми. В ті часи почалося і перекручування українських імен з метою штучного злиття мов, культур і голослівної «дружби народів», що властиво було політикою поголовної русифікації. Марусі ставали Машами, Михайлики – Мішами, Васильки – Васями, Катрусі – Катюшами, Олесі – Льошами і Льошами.

Але навіть у важких умовах виживання в СРСР завжди залишалися виважені мудрість батьки, які не піддалися асиміляції, примхам моди, а дотримувалися національних та християнських традицій. І таких батьків була більшість.

На теренах Америки ситуація з іменами серед українців була дещо іншою. В цьому я переконалася, коли вчителювала в суботній школі українознавства. З приємним здивуванням зустрічалася тут з іменами українських дітей: Матей, Адам, Маркіян, Дарина, Христина, Соломія, Богдан, Северин, Тарас. Їх було багато – цікавих, допитливих, з чудовими обличчями, що так гармоніювали з їхніми іменами. Можливо, я помиляюся у своїх спостереженнях, що частина нашої найновішої імміграції чомусь більше прагне асимілюватись, ніж ті, що в другому і третьому поколінні народилися в Америці. Їх першими жертвами стають діти з іменами – Зекері, Аналіза, Баб, Джон. А коли багата на ласку душа матері-українки перехлюпує через край в любові до коханої дитини, появляются дивні словотвори: Зечичок, Зіза, Джанчик. Це звучить штучно і було б смішно, якби не було так сумно.

Відрядно, що повертаються часи, коли по всіх усюдах батьки-українці підвищують свою зацікавленість до історії рідного краю, стараються відтворити занедбану народознавчу культуру, традиції і прагнуть дати дітям оригінальні українські імена. Але також треба пам'ятати і про прадідівську традицію – вибирати імена за релігійним календарем. Недаремно вважають, що дитина буде щасливою, бо разом з іменем отримає опіку святого, іменем якого названа.

Отже, дорогі мамусі і татусі, щоб мудро і уважно вибрати ім'я своїй дитині, загляньте до українських церковних календарів. Звичайно, можна брати і до уваги те, що деякі українські імена на американському ґрунті дещо губляться, бо часом важко вимовляються. Прикладом можу навести своє ім'я, яке мої учні довго вчилися вимовляти. А я вдячна своєму батькові за своє історичне ім'я і гордо ходжу з ним по землі.

Святослава Гой Стром.

АНГЛІКИ З КОЛОМІЇ ТА ЇХ НАЩАДКИ

Відомий гуморист Едвард Козак у фейлетоні "Чисто по англійській" описує двох українських емігрантів з повоєнного часу в США, які зустрічаються в автобусі. Щоби, мовляв, другі не пізнали, що вони "інакші", тобто українці, вони розмовляють між собою по-англійськи, але так погано, що їх мова викликає регіт серед інших пасажирів.

Минулої суботи я був присутній на заключній програмі української суботньої школи в Нью Йорку. Були там учителі з України, батьки – новоприбулі з України зі своїми дітьми і також нащадки повищих англіків з Коломиї, роджені вже тут в США, зі своїми дітьми. Маркантим було, що новоприбулі розмовляли між собою по-українськи і так само розмовляли з ними їхні діти.

До речі, я маю погану звичку говорити дуже голосно і одна трьох чи чотирьохлітня Софійка в українській мові звернула мені увагу, щоби не говорити так голосно, бо її ляля спить. Я був приємно вражений вказівкою Софійки, а, зокрема, її мовою. Опісля я підслуховував, як Софійка говорила до своїх батьків та до своєї лялі. Батьки відповідали теж по-українськи, а ляля мовчала. Натомість інші діти підходили до своїх батьків, говорили по-англійськи, і батьки відповідали їм теж по-англійськи. Ці батьки розмовляли між собою також по-англійськи. Я впізнав цих осіб, які вже тут народжені і є дітьми повищих англіків. В одному випадку я не витримав та звернув увагу, кажучи: «Коли ви висилаєте своїх дітей до української школи раз на тиждень, а самі між собою та з ними говорите по-англійськи, то ви вимагаєте від цієї школи чуда. У даному випадку батьки перейшли на українську мову. В іншому випадку вони могли погніватись.

Пригадуються мені мої покійні батьки. Я родився в США, але при вступі до першої класи сестра монахиня, моя учителька, покликала батьків, щоби їм повідомити, що їх син зовсім не розмовляє по-англійськи. До речі, у нашій хаті не було телевізора. Мій батько спокійно відповів, що він не переймається цим, бо впевнений, що син дуже швидко навчиться по-англійськи чи тут, в школі, чи в СУМ-і. Натомість його більше турбує, чи дитина втримає своє знання української мови. Моя мати до самої своєї смерті, тобто до мого 62 року життя, на кожному кроці звертала мені увагу, коли я тільки закидав по-англійськи, чи розмовляв по-англійськи з іншими. Інколи це переходило

до межі, коли мама пригадувала мені про мову, коли я розмовляв з неукраїнськими друзями. Але вона нічого собі з того не робила, тільки казала: "Я перепрошую".

Правда, таких матерів немає сьогодні, але я переконаний, що сьогоднішні батьки легковажать мовним питанням не з зухвалості, а скоріше з дурості чи лінивства. Вихований своєю мамою, я звик і своїм, і чужим звертати увагу на мову. Будучи президентом УККА, я звернув увагу тодішньому прем'єру Леоніду Кучмі. Будучи президентом СКУ, я звернув увагу мерові Донецька Олександрю Лук'янченку. Своїм дітям звертаю увагу постійно. Звертаю увагу і моїй дружині. Мої діти або переходять на українську мову, або приймають стан мовчанки. Інколи, мій, надто мудрий, сімнадцятилітній син відповідає: "Тату, ми живемо в Америці". Я кажу: "І дякуй Богові за це, бо Америка дає тобі свободу розмовляти по-українськи". В додатку нагадую йому, що у світі є дуже багато українських дівчат. Лишень малий відсоток з них розмовляє по-англійськи. Для мого сина це, мабуть, найсильніший аргумент.

Незважаючи на аргументацію, безперечно, що батьки мають обов'язок перед своїми дітьми передати їм не масток, а виховання. До виховання української дитини належить знати українську мову. Інакше людина не спроможна пізнавати Україну та її культуру. Ніхто не може бути добрим українцем, якщо він не спроможний читати по-українськи. А знання мови залежить, передусім, від користування нею.

В додатку, у цей час – закінчення річного навчання в українських суботніх школах – слід звернути увагу на важливість української школи. Виховання починається вдома, але українська школа може бути дуже помічною у цьому ділі. Хто говорить, що суботні школи не дають бажаного результату, прямо не може признатися, що він, чи вона самі не бажають докладати зусиль, щоби допомогти у шкільному процесі. Колись, мабуть, буде жалкувати, але тоді буде запізно, коли дитина загубить свою українську душу в американському морі. Якщо це когось не тривожить, значить він, чи вона не розуміють ролі батька чи матері. Ті, діти яких не відвідують української суботньої школи, мають, фактично, три місяці подумати, яку кривду вони роблять своїм дітям.

Аскольд Лозинський.

ТРАВЕНЬ 2015

В пам'ять бл. п. **Ярослава Томоруга** на меморіальний фонд ім. Ярослава Томоруга складаємо 100 дол. і складаємо Марійці Томоруг щирі співчуття. Мирон і Христина Мельники.

В пам'ять бл. п. **Ярослава Червоняка** на меморіальний фонд ім. Ярослава Червоняка складаю 50 дол. Богдан Подолук.

В пам'ять бл. п. **Володимира Слижа** на три-валій фонд ім. Володимира і Богданни Слижів родина та приятелі складають датки на УМ: **1,000 дол.** – діти: Марко, Адріанна і Юрій з родинами; **500 дол.** – Богданна Слиж; **250 дол.** – Марта і Степан Скрибайли; по **200 дол.** – д-р Володимир і Анна Рак, проф. Володимир Петришин; по **150 дол.** – Ольга Гной, Mr. & Mrs. Serge Devriendt, Марія Штогрин; по **100 дол.** – Дарія Байко, Христина Бонакорса, Александер і Христина Брозини, Зірка Воронка, д-р Осип Данко, Оксана Драган, Роман Гавриляк і Марія Тершаковець, Dr. Anne L. Harzem, Мирон і Ольга Гнатейки, Юрій Клюфас, Богдан і Оксана Кузишини, Зеновія і Мирослав Кулиничі, Antonio & Maria Lamron, Оксана і Олег Лопатинські, Іван Лучечко, Галина і Ярослав Оберишини, Христина Певна, Володимир Процик, Дарія Самотулка, Анна і Володимир Саф'ян, Наталія і Роман Слижі, Катря Червоняк, Рома Шуган, Catherine Leonard, Олег і Уляна Омечинські, д-р Ігор і Сузанна Рак, Андрій і Таїса Рак; по **75 дол.** – Пласт «Лісови-Мавки» (Дерієн, КТ); по **50 дол.** – Володимира Біланюк з родиною, Звенислава Брикович, Зеновія і Олександр Брозини, Анастасія Гірняк, Лідія Закревська, Богдан і Лідія Крамарчуки, Ярослава Кристалович, Ірина Куровицька, Орест і Поліна Побігушки, Марія Скасів, Марія Томоруг, Марія і Роман Цигани, Стрефанія Семущак; по **30 дол.** – Анна Бідяк, Марія Наконечна, Марія Лещичин; по **25 дол.** – Марта Данилюк, Надія Савчук, Александра Юзенів, Ігор і Ірина Ядліцькі.

ДАТКИ

2,500 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч в Нью Йорку.

2,000 дол. – Ада Кулик.

1,392 дол. – The Wednesday Ladies Volunteers of The Ukrainian Museum.

1,000 дол. – Ярослав і Ярослава Мулики.

400 дол. – проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк.

247.86 дол. – Андрій Приходько.

200 дол. – Юрій Клюфас.

по **100 дол.** – Ірена Новак, Dr. & Mrs. Alexander Kmicikewycz, Ірина Кобзар, Ірина і Роман Коструб'яки, Богдан і Ліліян Курилки, Юрій Левицький, Марія Одежинська, Elmer & Olga S. Bertsch, Daria Iwasko.

75 дол. – Люба Фірчук.

80 дол. – Галина Корсунь.

70 дол. – Юрій Слиж.

по **50 дол.** – Lily Vochonko, Петро Гурський, Dr. Peter M. & Jennie I. Myskiw, Олександр Омечинський, Зоя Гаюк, Зірка і Іван Філіпчачки, Оксана Хомуть-Андерсон, A. M. S. Meeks, Мирон і Люба Чолган.

35 дол. – Христина Тоней.

по **30 дол.** – Irene Woloszyn Lipchus, Христина Карпевич, Юрій Левицький, Frank G. Serafin.

по **25 дол.** – Леся Новей, о. Степан Крисалка, Александер Полець, Лідія Бук, Христина Остап'як.

23.10 дол. – Андрій Тершаковець (Merck Foundation).

по **20 дол.** – Марія Бельбак, Michael W. Liskiewicz, Yaroslav & Larisa Shcheglov, Василь Барабаш, Олена Касіян, Volodymyr Pidoplichko.

10 дол. – Григорій Онуфрив, Dmytro Malymonenko, Володар і Марта Лиско.

7 дол. – Андрій Хоменко.

5 дол. – Леонід Грабовський.

З НАГОДИ

Із днем 70-их уродин вітаємо улюблену нашу доню і сестру Христю Бонакорсу та бажаємо доброго здоров'я та Многих і Багатих Літ! З цієї нагоди пересилаємо 250 дол.

Ярослава Стасюк та Ліда П'ясецька.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св. п. **Тамари Панкевич** складаємо 100 дол. Орест і Оксана Комаринські.

У пам'ять бл. п. **Ірини (Орисі) Каратницької** складаю 150 дол. Меланія Банах.

У пам'ять бл. п. **Ірини Каратницької** складаю 50 дол. Ірина Попович.

У пам'ять бл. п. **Ірини Каратницької** складаю 50 дол. Марта Д. Яцущко.

У пам'ять бл. п. **Аріадни Лапичак-Бах** складаємо 500 дол. Лідія і Орест Глюти.

У пам'ять бл. п. **Аріадни Лапичак-Бах** складаємо 100 дол.

Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович.

У пам'ять бл. п. **Аріадни Лапичак-Бах** складаю 50 дол.

Володимир Мотика.

В пам'яь незабутньої посестри і довголітньої пресової референтки колишнього 47-го Відділу СУА в Рочестері, **бл.п. Аріадни Бах** зложили: по 25 дол. – Ірина Руснак, Дора Сторожинська; по 10 дол. – Ольга Червінська, Марія Лилак, Анна Сохоцька; 5 дол. – Люба Баран.

У пам'ять бл. п. **Аріадни Лапичак-Бах** складаю 100 дол.

Ореста Ткачук.

In memory of **Mrs. Ariadna Lapychak-Bach** I am donating \$100.

Chrystyne L. Murskyj.

У пам'ять бл. п. **Віри Кришталевської** складаю 50 дол.

Анна Бойчук.

У пам'ять бл. п. **Ірини Зелик** складаємо 250 дол.

Мирон і Ольга Гнатейки.

У пам'ять бл. п. **Ірини Зелик** складаю 100 дол. на УМ.

Наталка Соневийська.

У пам'ять бл. п. **Марії Рихвицької** складаю 100 дол.

Катря Червоняк.

У пам'ять бл. п. **Марії Хемич** складаю 100 дол.

Ірина Куровицька.

У пам'ять бл. п. **Мирослава Шмігеля** складаю 100 дол.

Ірина Куровицька.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

Cont. from p. 19

The storm caught Matiy, Mykhaylo's neighbor, along with his horses and wagon, in a field abutting the forest. The wind swept dust into his eyes and tried to turn his wagon around; the lightning and thunder terrified the horses. He had to resign himself to God's will. He unharnessed the horses, tied them to the wagon frame, and sat down under it to wait out the storm.

Then he heard the forest groaning—the wind was rushing through it, and the trees were bending like stalks of wheat in a field.

A crashing, deafening roar struck terror in his breast, and his heart stopped beating. Thunderbolts took unerring aim, clouds jostled one another, and then, suddenly, the clouds, the forest, and the fields all disappeared, and there was only the noise, the roaring, and water...

The rain slowly weakened; it became quieter, and a cool, clear, translucent brightness flooded the air.

Water flowed in the ditches, soft white clouds drifted over the sky, and the sun wiped its tearstained face. From the fields wafted the freshness of grass and flowers. The grainfields luxuriated in the pristine water, happy that the hailstorm, having passed them by, had exhausted and mocked the forest instead.

Broken branches and torn leaves, mixed with ice, lay in piles. Trees, torn out by their roots, were leaning on their stronger companions,

pressing heavily down upon them.

Others, the ones at the forest's edge, were lying uprooted in ditches, and water was angrily, noisily, and laboriously breaking through the obstructions placed in its path.

It took Matiy a long time to regain his senses; he looked around as if he could not believe that he was still living, and that nothing had happened to him.

He sighed deeply and crossed himself.

It was so quiet, so peaceful, that if it were not for his wet clothing, the terrified horses, and the forest that had been shattered and pounded by the hailstorm, he would have thought it was all a terrible nightmare.

Just then, something struck him on the forehead.

A lump of ice—blue like a dove's egg—was lying at his feet.

He picked it up and bit into it; inside were found four leaflets—from a poplar, a maple, an aspen, and a fir.

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

Reprinted with permission from *The Spirit of the Times: Selected Prose Fiction by Olena Pchilka and Nataliya Kobrynska*. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. 1). Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 1998. Pp. 439-43.

WAR VICTIMS FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

Regional Council Detroit list

- 5000 дол. СУА Округа Детройт.
 250 дол. Андрій й Ірена Петріна.
 200 дол. Роман і Тамара Петрашук.
 150 дол. Іван і Станіслава Кровіцькі.
 120 дол. В пам'ять Волоримира Горського.
 100 дол. Роман й Уляна Мазяк; Віда Андрушків; Роман Бараник.
 75 дол. UNWLA Branch 81, Maria Holian, Pres.
 50 дол. Марцеліна Хомяк
 20 дол. Евген і Марія Турянські

Branch 106 list

- 265 дол. Дохід із продажі 24-ох писанок, які подарувала п. Таня Осадца.
 \$100 Lana and Eugene Babij; Andriy and Irena Wojko
 \$50 John Dytiuk; Christina Kinach-Carnevale; Luba Kinach; Melanie Kuzma; Irena Ostapiuk; Wolodymyra Tesluk.
 \$25 George Stachiw
 \$20 Valentyna Chudowsky; Nadia Haftkowycz; Magda Kolcio; Olga and Rostik Kosovay
 \$15 Myroslava Kusio; Vera Oduskina.
 Управа і члени 106-го відділу, Гартфорд складають щирю подяку пані Тані та усім жертводавцям 29-го березня 2015 р.
 4,000 дол. З Родинного Свята Вишивки влаштованого 30-им Відділом в Йонкерсі, Н.Й.
 \$3,525 Monies gathered from the screening of the film *The Guide* (Povodyr) in Parma, Ohio on May 3rd.
 Ohio Regional Council
 1,000 дол. 86-ий Відділ в Ньюарку, Н. Дж.
 \$1,000 Oleh Tretiak.

575 дол. З нагоди моїх 90-их уродин замість окремих дарунків приятелі зложили дар в сумі 475 дол., від себе додаю 100 дол. Щиро дякую своїм приятелям за їхній щедрий дар.
 Анна Заброцька

200 дол. З нагоди уродин мого сина Юрія.
 Надія Дейчаківська

150 дол. З нагоди моїх уродин моя доня, Марія подарувала 100 дол., які передаю на сиріт наших воїнів, що віддали життя в боротьбі за нашу Батьківщину, залишаючи осамітнену сім'ю. Нехай цей скромний даток кине світло соняшного проміння в їхнє щоденне життя.
 Маркіян Стасюк

\$100 Roma Hamersky Dale

\$100 In the name of Daria Iwasko.

\$100 Kevin Sweere; Halyna Traversa; Marta Kwitkowsky.

\$100 Total cash donations collected at the door from participants at the March 14, 2015 WFUWO Beijing+20 Reception at the Ukrainian Museum.

100 дол. В пам'ять бл.п. **Віри Кушнір**.
 Ірина Григорович

50 дол. В честь 50 років моєї сестри Oksana Arritt (Korzhak).
 Mariya Bloom

50 дол. У світлу пам'ять бл. п. **Дарії Микити Питляр**. Донці і родині складаю співчуття.
 Надія Бігун

\$25 Nadia Shmigel

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund
 ОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗО OUR LIFE ОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗОЄЗО

50 дол. В пам'ять бл. п. **Володимира Слижа**.
 83-ій відділ в Нью Йорку

50 дол. Галина Оберишин

50 дол. В пам'ять нашої дорогої членки бл. п. **Марії (Пусі) Чижик**.
 Оксана Роздомська за 29-ий Відділ СУА.

\$50 Marta Kokolskyj, Martha Voyevodka.

\$25 Irene Iwanetz.

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL REVIEWS HIGHLIGHTS AND ELECTS NEW OFFICERS AT GENERAL MEETING

L-R: Halia Henhalo, President of the Philadelphia Regional Council, delivers her biennial report. Members of the presidium: Anna Hawryluk, chair; Oksana Koziak, secretary; and Sophia Hewryk, Vice President for Cultural Affairs from the UNWLA National Board.

The General Meeting of the Philadelphia Regional Council was held on May 17, 2015, at the Ukrainian Educational and Cultural Center (UECC) in Jenkintown, Pennsylvania. As is a tradition with *Soyuzianky*, the meeting began with a prayer and a moment of silence for all our members who passed away recently.

Anna Hawryluk (Br. 90) (chair), Martha Pelensky (Br. 90) (vice chair), Oksana Koziak (Br. 91) (secretary), and Sophia Hewryk (Vice President for Cultural Affairs from the UNWLA National Board) were appointed members of the presidium which conducted the meeting.

The agenda included the reports of the officers and branch presidents about their activities, followed by discussion, and ended with the biennial election of new officers.

Halia Henhalo, President of the Philadelphia Regional Council, described the accomplishments of the Regional Council from September 2013 to May 2015. During this period there were four main events:

- The Regional Council conducted a conference on October 20, 2013, at the UECC to discuss, plan, and devise a course of action in the areas of social welfare and humanitarian aid primarily to Ukraine. Members from the UNWLA Executive Board were invited to this meeting.

- On September 14, 2014, at UECC, the Regional Council celebrated *Den Soyuzianky*, which has become an annual tradition.

- On October 31, 2014, at UECC, the Philadelphia Regional Council held a gala exhibit-opening and sale of 40 sculptures by Maestro Petro Kapschutschenko from a private collection of Andrew and Sophia Melnychuk. The sculptures have never been exhibited before. In correlation with this event, a commemorative booklet about the exhibit was published.

- The Regional Council participated and contributed to the UNWLA National Convention through delegates.

Halia Henhalo also discussed the status of the branches which belong to the Philadelphia Regional Council and the challenges which they face. Presently there are ten active branches in total; six branches, namely, 10, 43, 67, 88, 90, and 128, hold their meetings and events at the UECC. Also belonging to this Council are Br. 13 (Chester, PA), Br. 91 (Wilmington, DE), Br. 91 (Bethlehem, PA), and Br. 59 (Baltimore, MD). Ms. Henhalo explained that their challenges included attracting new members to the organization and reorganizing where necessary. A lively discussion ensued.

Guest Sophia Hewryk, Vice President for Cultural Affairs from the National Board, gave a

very uplifting talk about the UNWLA and its future. She emphasized that what is unique about the UNWLA is that it embraces all generations and immigrations to the United States. She offered suggestions on how to attract Ukrainian women to the organization and encourage them to become members of the UNWLA. The message was clear and positive—there is hope for our future to be successful and to grow!

The officers elected for a two-year term:

Halia Henhalo (Br. 128) – President
Iryna Buczkowski (Br. 67) – Vice President
Martha Pelensky (Br. 90) – Corresponding Secretary
Oxana Farion (Br. 90) – Recording Secretary
Oksana Smolynets (Br. 88) – Financial Secretary
Volodymyra Dukh (Br. 88) – Treasurer
Eryna Korchynsky (Br. 67) – Special Events Chair
Lesia Yarychkivska (Br. 128) – Membership Chair
Daria Lissy (Br. 54) – Scholarship/Student Sponsorship Program Chair

Bogdanna Yudina (Br. 128) – Social Welfare Chair
Svitlana Varhaz (Br. 128) – Alternate Social Welfare Chair
Halia Ruban (Br. 10) – Ukrainian-language Press Chair
Petrusia Sawchak (Br. 88) – English-language Press Chair
Oksana Woroch (Br. 90) – Arts and Museum Chair
Maria Kovalenko (Br. 67) – Hospitality Chair
Maria Cyhan (Br. 88) – Public Relations Chair
Halia Keller (Br. 88) – Member-at-Large Liaison Chair
Larysa Zaika (Br. 67), Oksana Mandybur (Br. 67), and Stefania Kolodij (Br. 43) – Auditing Committee Members

*Petrusia Sawchak,
Philadelphia Regional Council Press Secretary*

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL'S MISSION ACCOMPLISHED

On September 25, 2014, the New Jersey Regional Council received an urgent plea from Olexander Kolkevich, Director of Tyvriv Geriatric Center in Tyvriv, Ukraine (Vinnysia *oblast*). The Director's message was as follows:

We are writing to you to ask you to perform yet another good deed. We thank you for the assistance you have already sent in the form of mobility devices which are very much needed in our center. They are being put to good use!

We are sure that you are aware of the events in Ukraine. We are at war and the government has reduced its support of institutions like ours due to the hardships and expenses that the war has created. Currently, the only funding we receive is what is needed for food, medicine, and payroll for the center's workers. We have 250 residents, 180 of them are seriously ill and many of them are bed-ridden. We are in desperate need of a new washing machine.

The New Jersey Regional Council Social Welfare Chair, Ivanka Olesnycky, visited Tyvriv Geriatric Center in September of 2012, to meet the staff, to view the mobility devices that the Regional Council had sent and to assess its needs for

future use. At that time, replacing the washing machine was already the highest priority.

Some observations of Tyvriv Geriatric Center made by Ivanka Olesnycky at that time were:

- There were 60 bed-ridden patients who needed care 24/7.
- Conditions were crowded, with patients living four persons to a room.
- The Geriatric Center was home to not only seniors but also to young people who were missing various limbs and disabled people.
- The facility and all of the residents depended exclusively on the financial resources provided by the government and donations from charities.
- The facilities were very neat and clean.
- The residents seemed to be well tended to but there did not seem to be many activities for them to participate in.
- There was a library and a chapel.
- The atmosphere was bright and homey.
- Bread and rolls were baked on the premises.
- Residents reported that the food was good.

- Residents who were mobile could sit outside on benches in a well-tended and verdant campus.

Upon reading Director Kolkevich's plea, Ksenia Rakowsky, New Jersey Regional Council President, quickly communicated his request to the New Jersey branch presidents, who then shared the information with their members. Support to purchase a commercial washing machine for Tyvriv Geriatric was unanimous! Fundraising efforts commenced immediately and in March of 2015 the New Jersey Regional Council met its goal!

On March 17, 2015, Director Kolkevich, wrote again:

All of the staff and residents of Tyvriv Geriatric Center sincerely thank you for the washing machine you purchased for us. The machine is already hard at work and we are all very pleased with how it is performing. We look forward to continuing communications with your membership and will appreciate any additional support which you can lend.

We have received the photo that you sent. We will appreciate others so that residents and staff can see the faces of the good people who sent us the washing machine. We are astonished and very thankful that from such a far-away place on our planet we are receiving such generous and heart-felt support from our fellow Ukrainians.

The UNWLA has been repeatedly recognized for its successful social service activities throughout the world. The purchase of the washing machine for the Tyvriv Center demonstrates the New Jersey Regional Council's ongoing commitment to the social welfare program, "Assistance and Care for the Elderly in Ukraine," which was initiated in 2011 by the Executive Board. This program and the fund, which bears its name, provide the framework for UNWLA branches and regions to help less fortunate seniors and handicapped persons living in nursing homes in Ukraine. The New Jersey Regional Council's assistance project to Tyvriv Geriatric is a great example of the benefit that comes when the Executive Board, regional councils, and branches work collaboratively and within organizational guidelines to deliver humanitarian aid to those who sorely need it.

*Ivanka Olesnycky
New Jersey Regional Council Social
Service Chair*

New commercial washing machine, purchased by the Soyuzianky from the New Jersey Regional Council for the Tyvriv Geriatric Center in Ukraine.

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$1,000

In memory of **Maria Komar**

Michael Komar

\$100

In memory of **Stepan Krawczeniuk**

Cigna Foundation matching Stasiuk donation

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

\$200

Branch 124 donation

\$100

Branch 106 donation

BRANCH 17 IN MIAMI, FLORIDA, IS ALIVE AND WELL!

Growing up in South Florida, I remember our UNWLA branch being active and strong—branch members would sing at the Taras Shevchenko, *Lystopadove Sviato*, and *Zluky Zemel* observances at the Ukrainian-American Club of Miami. While I was doing my best to learn Ukrainian at our church's Ukrainian Saturday school, they were organizing embroidery displays and helping with the Ukrainian library at the Club. Their annual *Vyshyvani Vechornytsi* dance was a really big deal.

Fast-forward to 2013... and sadly, many of the fine women who had been longtime UNWLA members had passed away, and others were in failing health or capability. Suddenly Branch 17 was on the verge of disbanding. So, many of us who had been active in other areas, such as the Ukrainian Dancers of Miami, the Assumption of the Blessed Virgin Mary Church and choir, and those who have participated in many cultural presentations, decided that it was time to join and save our little branch-at-large, here in our far-away Miami outpost. The legacy had to continue!

President Ulana Romaniv, a high school chemistry professor, led everyone in deciphering the paperwork needed to make sure that we were in good status as a branch. We held monthly meetings to determine which of the many great ideas we came up with could actually be realized, given the time and money available. And against many odds, we have been successful.

In 2014 we had hoped to rekindle the tradition of the annual Embroidery Dance, *Vyshyvani Vechornytsi*, but as Ukraine was fighting a war to keep her freedom, we followed the lead of our fellow UNWLA branches and postponed any sort of celebration. Instead, we participated in demonstrations in front of the Assumption Church and in downtown Miami, waving at passersby and bearing signs that read "Freedom for Ukraine" as well as many Ukrainian and American flags.

Our first cultural effort was during Lent of that year, when members Karyn Maksymowich Wilk and Tanya Brown led a *pysanky* workshop, and included our littlest children by giving them crayons with which to color printed *pysanky* drawings.

In June, we sponsored a Father's Day lunch, with Donna Maksymowich-Waskiewicz (and her husband Richard) serving our dads a typical American box lunch of hot dog, potato salad, and chips. The lunch was complete with

games such as cupcake decorating and a relay to see who could tie a necktie the fastest.

In November, we initiated the sponsorship of a table of Ukrainian literature at the Miami Book Fair—an initiative spearheaded by member Oksana Piaseckyj. This endeavor, eventually carried out under the auspices of the Ukrainian-American Club of Miami, was another way for us to raise awareness in our global community of the current events taking place in Ukraine. Oksana and her husband, Peter, spent several days spreading information to the public who came to this widely attended event.

In 2015, we finally held our first *Vyshyvani Vechornytsi* in several years. Members donated delicious homemade dishes; music and dancing abounded; and of course, everyone wore their finest Ukrainian embroidery! Prizes for best outfits were awarded during the traditional "parade," with longtime member (and prolific artist) Tamara Huryn taking the top award for her lovely handmade dress.

Embroidery contest judge Edgi Antonaccio and the top prize winner, Tamara Huryn, at Branch 17 Vyshyvani Vechornytsi.

We wrote to Congress and signed petitions demanding prisoner of war and national heroine Nadiya Savchenko's release from Russian captivity. Member and branch corresponding secretary Patricia Krysa sent a letter to John McCain asking for his assistance in obtaining Savchenko's freedom.

We thought Taras Shevchenko would have been pleased if our young Ukrainians shared their art with the community in his honor, so our first Taras Shevchenko Art Contest was held in March with great success. A few of our members contributed their own works of art to the display. Prizes included gift cards to Target. (There were several happy young faces as a result!)

Participants in the 2015 Taras Shevchenko Art Contest, organized by Branch 17.

We have also created a Facebook page for the branch and are watching our “friends” and “likes” increase each week.

It has not been easy to see these events through, but it was and continues to be a labor of love—a love for our Ukraine. We face the kinds of obstacles that other UNWLA branches face: great demands on our time in today’s frenetic society;

our revered elder members leaving us one by one; the naysayers who never seem to go away; and figuring out how to encourage our newer immigrants from Ukraine to join our branch. But we are stubborn, and we do not give up, because we are Ukrainian women and we all want to help perpetuate our beautiful culture in any way we can.

We will be participating in our community’s Ukrainian Independence Day celebration in August. Our branch saw the passing on of significant, longtime members, Dr. Myra Tershakovec and Irene Rakush. We are planning a lunch and a Ukrainian poetry program in their memory in September.

I know that I am speaking for all of our members when I say that we are proud to be a part of this wonderful organization in our Ukrainian-American community, and that we are grateful to God for our land of freedom where we can continue to keep up our traditions—the way our parents taught us to do no matter what. We believe that this is important for our community, and even more important for Ukraine.

Hanya Maksymowich

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ МАТЕРІ ТА БАТЬКА 73-ім ВІДДІЛОМ СУА, М. БРІДЖПОРТ, ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

Свято Матері, без сумніву, є днем вияву найніжніших у світі почуттів, а також і прекрасною нагодою для 73-го Відділу СУА вкотре зустрітися у стінах церкви Покрови Пресвятої Богородиці міста Бріджпорт, щоб вшанувати люблячі серця наших матусь.

Відразу хочеться сказати, що на цьогорічному святі ми отримали безліч яскравих та позитивних вражень, які не втомлювалися дарувати нам учасники концерту – союзьанки, парафіяни церкви та дітки, учні суботньої школи.

Дійство розпочалося вітальними словами голови 73-го Відділу СУА Катерини Таньчин, а повели нас квітучими стежками материнської любові вучі свята – Юля Кіт та Олег Луків. Чуттєве прочитання поезій та пісень не залишило

Наймолодші учасники свята.

нікого байдужим. Варто відзначити наймолодших учасників концерту. Директор школи Олена Станіславська, вчителі Богдана Савчинська, Світлана Березка та вчитель музики

Співають союзнянки.

Оксана Кіт разом із учнями змогли підготувати чудовий виступ. Та найбільш зворушливим моментом у святкуванні стала пісня «Пливе кача по Тисині» у виконанні чоловічого квартету, якому майстерно акомпанювала Оксана Кіт. Ця сумна актуальна для українських реалій балада, а також усвідомлення того, що й у залі знаходиться гість – учасник війни, змусили присутніх підняти на ноги, сповнитись почуттями пошани до си-

нів українського народу, а очі – забриніти слізьми. Фінальним акордом свята Матері стало пісенне побажання щастя та добра у виконанні Тані Кутної та Юлі Кіт, а приємною несподіванкою – квіти для матерів.

Тож, дорогі матері, пам'ятайте, якими дорослими і самостійними ми не були б і як далеко ми від вас не проживали б, одним із найпалкіших бажань нашого серця залишиться прибігти до саме Вас, схилитись на Ваші коліна, поділитися своєю радістю і проблемами та подякувати. За все.

*Світлана Тимцьо,
пресова референтка 73-го Відділу СУА.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 108-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ, НЮ ГЕЙВЕН, НОВА АНГЛІЯ

Загальні збори Відділу відбулися 22 березня 2015 р. в домі Данки Заковоротної-Сендіч. Збори відкрила голова Христя Мельник молитвою. До президії зборів увійшли: Уляна Зінич – голова, Діонізія Брочинська – секретар.

Було заслухано звіти управи та референток про свою діяльність за 2014 р.

До нової управи було обрано: Христя Мельник – голова, Уляна Зінич – заступниця, Оріся Яновська – секретар, Галя Салеммі – скарбник. Референтки: Марійка Антонишин – пресова, Рома Тібодо – музейна, Ляриса Садівська-Свартвоуд – архівна, Данка Заковоротна-Сендіч – імпрезова, Діонізія Брочинська – суспільної опіки, Надія Іванців – виховна, Уляна Зінич – організаційна, Славка Горбата – культурно-освітня, Надя Троян – стипендійна. До Контрольної комісії увійшли: Оля Фурманик, Марійка Антонишин, Ляриса Садівська-Свартвоуд.

Новообраній управі і всім членкам 108-го Відділу СУА бажаємо добрих успіхів у праці на благо Союзу Українок Америки і України.

Щиро дякуємо Данці Заковоротній за приміщення і смачну перекуску.

Хочу ще нагадати, що цього року, як і в минулі роки, відділ приготував Просфору для нашої громади, де можна було посмакувати кутею, варениками, голубцями, борщем і домашнім печивом.

Марійка Антонишин, пресова референтка.

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу “Наше Життя”: unwlaourlife@gmail.com

ЗУСТРІЧ ДРУЗІВ У 83-МУ ВІДДІЛІ СУА

Мисткиня Дарія Івашко.

Експонати виставки.

Традиційні і модерні гердани.

Під такою назвою 3 травня ц.р. в Нью Йорку в приміщенні мистецької галерії Союзу Українок Америки відбулася виставка сюзянки 83-го Відділу СУА Дарії Івашко – самобутньої мисткині, яка працює з бісером: сучасні і під давнину гердани, які можуть прикрасити найвибагливіших красунь Нью Йорка і України; кульки на ялинку в кольорах прапорів країн, які входять в Евросоюз; хатинка в композиції народження Ісуса Христа, в якій звучить Різдвяна музика: білий зайчик, який нагадує нам дитинство. А ще писанка, перша і неповторна, подарована 50 років тому гуцулкою в Карпатах, де кожна бісеринка була приклеєна воском. Багато писанок тематичних: в синьо-жовтих кольорах про українську мову, про незалежну Україну.

Чудові речі, які прикрашають дім: молитвенники, рамки для фотографій, глечики для свяченої води, фотоальбоми, портрет Матері Божої. Всі вироби випромінюють доброту, любов, сонячне тепло.

Багато теплих слів було висловлено мисткині Почесною головою СУА Іриною Куровицькою і головою Нью Йоркської Округи СУА Галиною Романишин.

Виставку відвідали сюзянки 64-го Відділу СУА разом з головою Лідією Слиж, серед яких відомі мистецтвознавці: Любов Волинець, Софійка Зелик, Наталка Соневицька, Лариса Зелик.

В організації і проведенні виставки активно працювали членкині 83-го Відділу СУА: Анна Саф'ян, Рома Шуган, Леся Юзенів, Мотря Міляннич, Леся Голюка з чоловіком Осипом, Лідія Закревська.

Творчих успіхів, міцного здоров'я всім та до зустрічі на нових виставках!

*Люба Шатанська,
голова 83-го Відділу СУА.*

*Членкині 83-го Відділу СУА і гість
(в центрі) на виставці.*

ПРАЦЯ РЕФЕРЕНТУРИ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ 56-го ВІДДІЛУ СУА

Зліва: Лідія Білоус, Галя Лісничка, Н.Н., Уляна Сось, Ляна Яримович, Анна Павлів Маріяні, Ліда Бойко, Оксана Лев та Слава Малюк.

Суспільна Опіка при 56 Відділі СУА в Норт Порті, Флорида працює дуже активно, особливо останні кілька років. До цієї референтури входять: Галя Лісничка – голова та члени – Одарка Горбачевська, Анна Павлів Маріяні і Галина Індіану.

На останніх річних зборах відділу було ухвалено помагати родині в Україні, яка втратила голову родини. Референтка Суспільної Опіки Головної Управи Лідія Білоус відшукала таку родину – Оксана Матушак з донькою Дариною (10 років) і сином Миколою (15 років) втратили свого чоловіка і батька Романа, який був добровольцем і загинув у Донецьку. Було вирішено надати поміч в сумі 1,200 дол. на рік (висилати родині по 300 дол. поквартально). Яра Літош взяла на себе зобов'язання покрити оплату.

Анна Павлів Маріяні повідомила, що вона від імені відділу за свій кошт вислала 4 пакунки одягу та іграшок для сиріт і бідних до монастиря у Львові. Згодом було вислано ще 4 пакунки одягу та іграшок від відділу. Ми отримали багато листів подяки і вдячності. Було приємно почути, що нашу поміч дуже цінують.

Останні три роки референтура Суспільної Опіки, очолювана Галею Лісничкою, виготовляє Різдвяні тістечка, упаковує їх по святочному з карточкою, виготовленою Л. Білоус, і розвозить до хворих і немічних союзників, а також до членів громади похилого віку. Вдячність за це є зворушливою.

А ще одна традиція почалася кілька років тому. Тодішня голова Оксана Лев піддала ідею мати практичний показ печива і приготування страв досвідченими союзницями. Г. Лісничка запропонувала свою хату і погодилася продемонструвати печення паски. Вона також піддала ідею додавати паску до Великоднього кошика, який щорічно доставляється хворим і немічним союзникам. Ідею прийняли з захопленням, і цього року 23 союзниці долучилися до печення пасок на цю ціль.

Від листопаду минулого року відновили гру 50-50. Гроші, зібрані з цього проекту, призначені на програму СУА «Допомога жертвам Війни Гідності». Майже всі, хто виграє, дарує свій виграш на цю ціль. До сьогодні було зібрано понад 700 доларів.

Голова відділу вдячна референткам Суспільної Опіки та Наді Белей, новій членці, за їхню віддану працю на протязі року.

Галя Лісничка, голова референтури Суспільної Опіки 56 Від. СУА.

Зліва: Н.Н., Анна Павлів Маріяні, Одарка Горбачевська, Галя Лісничка та Анн-Марі Сула.

Getting Away From It All

by Ihor Magun, MD, FACP

Think back to the time of your younger, carefree years: the last day of classes and then being free for the entire summer. Not a care in the world!

I am certain that this brings back many pleasant memories and possibly a smile to your face. If you had the chance to go back to those times, there would probably not be any hesitation. But the reality sets in very quickly, and all our responsibilities take on a life of their own.

When I started my career many years ago, the advice that I got most often was to enjoy the time with my family, do fun things periodically, and not wait for “sometime in the future.” I was told that the future came very quickly and that time just flew by. I heeded this advice and took every opportunity to explore and learn about other people, cities, and countries. Even in an airplane at high altitude, while staring out at the emptiness, I would try to rise above the everyday cares and troubles that I left behind on the ground. It was a very healthy mental exercise, and it always predisposed me favorably to any trip and its potential challenges. When the plane landed, the feelings of excitement at the discoveries awaiting me would come rushing in. Such experiences are invitations to unburden oneself through both an external and an internal voyage.

It is a well-known fact that many families in America actually do not utilize all the vacation time which they are entitled to use. Work takes

priority and not only do we miss out, but so do our family members.

One does not have to travel far to “get away from it all.” Many of us live in beautiful areas about which we can honestly say that we have not taken advantage of everything they have to offer. Even looking at a familiar sight from a different perspective can result in new insights and spark our imagination. Many of us are so busy that we have not had the opportunity to explore even our own neighborhood. Walk around and get lost in some small shop. Try a different type of coffee in a new spot. Explore, speak with store owners, and make new friends. Taking the usual routine and changing it makes us healthier mentally, physically, and emotionally.

Make it a priority to spend quality time together with family and friends. Remember that it is the quality of the time and not the quantity that really matters.

I am certain that you are already taking all the correct steps to get into vacation mode, even if you are retired and not working.

In the end, it is not about where you may have traveled or the amount of time you spent on some trip—it is the memorable moments that last forever because they can always be mentally revisited. (Remember those younger years?)

I wish you a memorable, safe, and healthy summer.

P.S. Don't forget the sunscreen!

Шляхетних панянок на Коломийщині побільшало

9 червня 2015 року в Коломиї, що на Івано-Франківщині, відбувся випуск Школи шляхетних українок, яку очолює Марія Гнатюк, голова Союзу Українок Коломийщини. Основна мета школи – це виростити з дівчинки активну громадянку, добру дружину, маму, подругу і, звісно, доброго фахівця. Подібні школи шляхетних панянок діяли на Україні ще у 18 столітті.

Така школа вже не перший рік працює і в Коломиї, але від охочих освоїти жіночі науки немає відбою. От і цього року 26 юних панночок – випускниць з гарними манерами, кулінарними навичками, вмінням підтримати розмову і дбати про себе, знаннями українських народних традицій, етикету, екології, психології, мистецтвознавства та рукоділля покинули стіни школи.

На випускному вечорі Школи шляхетних українок були присутні духовні отці, урядовці, представники громадськості, батьки, учні та гості свята. Голова райдержадміністрації Л.О. Глушков привітав випускниць та зазначив, що кожна українка повинна бути освіченою особистістю і її повинен визнавати увесь світ. Для цього потрібно вчити дівчаток провідництву, навчати їх бути достойними громадянками та особистостями, виховати так, щоб вона не загубилася у потоці, і завжди була «на висоті», а Школа шляхетних українок є своєрідним імпульсом, який спрямовує дівчат до української національної ідеї.

Correction. The article “UNWLA Branch 124 of St. Petersburg, Florida, Holds a *Pysanky*-Making Workshop” in the May 2015 issue of *Our Life* was written by Dr. Vera Swade. Our apologies to the author for not attributing this piece correctly.

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Папуга Арко

Кіт Мурко вийшов на подвір'я, всівся просто на стежці з викладених цементних плит, жалібно м'явкнув і закрив очі, що вкрилися сльозою. До нього повагом приступив песик Бурчик і спічутливо запитав:

-Що сталося, Мурчику? Хто образив тебе так? Вдома нікого немає, господарі пішли до праці, а діти в садочок і до школи, то хто міг тебе скривдити?

-Ага, нема нікого. А той прибула, що недано поселився у нашій хаті? Отой папуга Арко, що його, як кажуть, купили за великі гроші. Боже, я від нього вже тижнів зо два спокою не маю. Як тільки господарі та діти підуть з дому, він накидається на мене з своїм ве-еличезним дзьобом. Ось подивись, які г'улі набив мені на лобі.

-Але ж я знаю, що він сидить у клітці, а клітка підвішена високо під стелею.

-Ага, так і було спочатку, коли він тільки насміхався з клітки наді мною: то нявкав, то гавкав, обзивав мене Мурлом рудим, адже всі знають, що я є не рудий, а маю тигрячий окрас. А потім він, отой папуга, навчився відкривати і закривати за собою клітку. Тоді й почалися його гоніння на мене. Мало того, що з'їдав мою їжу, а ще й накидався на мене. Тільки під ліжком не міг мене дістати, хоча у туди намагався влізти, але дістав від мене по своїй противній пиці добрих ляпасів. Ось так я голодним цілі дні просиджував під ліжком, слухаючи його хрипливі образи. Ох-хо-хох! А сьогодні я втік вранці з хати разом з дітьми.

Бурко задумався трохи. А потім промовив:

-Я б його на твоєму місці вигнав з хати, ще й доброго копняка дав на дорогу. Якщо хочеш, можу тобі допомогти. Він теж мені вдень спати не дає після сторожової служби вночі, гавкаючи на мене через вікно. А тепер ходи, я поділюся з тобою своїм сніданком.

-Дякую, друже, піду підкріплюся. А ще дякую, що навів мене на добру думку, я тепер знаю, як позбутися того нахаби з хати.

Наступного дня після того, як в домі залишився Мурко наодинці з папугою, що вже відкривав свою клітку, улесливо посміхнувся і промовив:

-Ось тобі, прекрасний пташиний царю, я віддаю свій сніданок, ще й полуниця приніс тобі з городу, пригощайся, прошу тебе.

Папуга недовірко глянув на кота, злетів на підлогу, з'їв і Мурків сніданок, і полуниця, та, всівшись на підвіконнику, гавкнув декілька разів на Бровка. А тоді промовив:

-А тепер, коли я вже ситий, заспівай мені щось, щоб я подрімав трохи, Мурло- ти нещасне, бо інакше рудого чуба тобі висмикаю і будеш лисим ходити.

Мурко мужньо переніс незаслужені образи і, переборовши себе, промовив:

-О найголубіший пташиний царю, з великого роду гіацинтових папуг ара, я хочу привітати тебе з титулом царя наших лісів, бо тебе вчора обрали всією пташиною громадою на цю велику королівську посаду і чекають нетерпляче на тебе, щоб коронувати. А як тобі буде пасувати

золота корона до твоїх синьоголубих шатів!

-До мене треба звертатися не на «ти», а говорити - «ваша величносте!». Але як мені з хати вийти? Двері і вікна зачинені.

-Нема проблеми, ваша безличносте,- промуркотів кіт, - в кухні привідкрите вікно і ти своїм могутнім царським дзьобом легко його відхилиш.

Поки папуга Арко долетів до лісу, то з непривички добре зажекався. Всівся на гілку сухого дуба, щоб його видно було звідусіль. Здивовано розглядався навкруги, дивуючись, що його не тільки ніхто не вітає, але вся пташня в лісі зовсім не звертає на «свого царя» уваги, всі заклопотані своїми справами. Віддихавшись, Арко всіми відомими йому криками заверещав на весь ліс, скликаючи до себе пташню. Птахи спочатку не звертали жодної уваги на крики папуги, але потім за закликом сороки і сови Мудрої зібрались на галявині, щоб вислухати дивного пришельця. Сова Мудра першою запиталася в папуги:

-Хто ти? Чого завітав до нашого лісу? Чого так розверещався, відриваючи нас від повсякденних турбот і нагальних справ?

-Як, ти не знаєш, хто я такий? Адже я ваш цар - великий Арко Перший з преславного роду папуг гіацинтових ара.

-Якщо ти хочеш стати нашим царем, то повинен бути мудрішим від нас, сильнішим, щоб показати себе достойним виконати свій царський обов'язок перед громадою - це захист від ворогів і всякої напасти. Покажи спочатку свою мудрість, розкажи, що ти вмієш,- під схвальні пташині вигуки запропонувала сова Мудра.

-Я знаю всі мови, як людські, так і звірячі, і пташині, бо я - великий цар Арко Перший!- прокричав на весь голос папуга і здивовано закрит дзьоба, бо почув збоку:

-Я -великий Арко Перший!

-Ось чуєш, Арку, як тебе перекирвляє сойка Синьобока? Вона вміє це робити не гірше за тебе, бо ти мов не знаєш, а тільки повторюєш, імітуєш чи перекирвляєш почуте. Та й галки наші вміють це робити. А тепер покажи свою силу. Ось лелека з журавлем, та навіть гусак тебе легко здолають. То як ти можеш нас оборонити від сокола, яструба, не кажучи вже про орла!? А може ти вмієш зависнути високо над землею з прекрасним співом, як це вміє жайворонки? Чи може спробуєш заспівати своїм хрипливим голосом так, як нам співає соловейко? Отже, не можеш бути нам царем...

Спантеличений Арко ще довго зажуреним сидів на гілячці, але гнаний голодом знайшов і ягоди, і горіхи, і гриби. Наситившись, вирішив залишитися в лісі. Все- таки тут - свобода і простір для польотів, а не залізна клітка. А що мав збиточний характер, то докучав лісовим мешканцям, то імітуючи крик сороки на сполох, то завивав вовком, дзявкав лисицею. Накидався на малих пташок та звірят, крав у вивірок запаси на зиму. Одним словом, добре в'ївся всім в шкіру. Звірі знову зібралися, щоб якимось прогнати з лісу зайду, але сова Мудра заспокоїла всіх:

-Не морочмо собі голови, бо скоро все стане на свої місця. Вже недовго терпіти зайді. Бачите, як сиплеться листя. А за осінню зима йде, маємо багато своїх турбот.

Одного дощового ранку вже пізньої осені, що пронизував холодом, на подвір'я оселі не влетів, а впав знесилений голодом і холодом папуга. Бровко першим підбіг до нього, впізнавши Арка. Той з благанням дивився на миску з залишками псячого сніданку. Бровко підсунув лапкою йому миску. А коли Арко все видзьобав, промовив:

-Зараз я тобі викличу господарів з хати, але з однією умовою, що ти ніколи вже не будеш нікого тут ображати. Зрозумів?

-Зрозумів. Я вже ніколи не буду ні някати, ні гавкати, а себе називатиму не царем Арком Першим, а дурнем великим. Але клич господарів швидше, бо замерзаю.

Святослав Левицький.

СТРАВИ З КАБАЧКІВ (ZUCCINI)

Страви з кабачків одночасно і поживні і низькокалорійні. В Центральній Америці їх культивують вже понад 5 тисяч років. В кабачках міститься повний набір поживних речовин: вуглеводів, жирів, білків, цукрів, а також ціла комора вітамінів: С, А, Е, Р і велика група вітамінів В. Наявність клітковини і до 95 % структурованої води робить його легко засвоюваним і корисним як для малят, так і для людей похилого віку.

Запіканка (Zucchini Pie)

3 невеликі зелені кабачки, 1/2 горнятка (сир) цибулі, 4 яйця, 1/4 горнятка тертого сиру мозарела, 2 ст. л. дрібно нарізаної зеленої петрушки, сіль, перець, часник (до смаку), 1/2 горнятка оливкової олії, 1 горнятко муки (bisquick), 1 горнятко меленого сиру (суміш пармезан і мозарела).

Кабачки (порізані на невеликі кубики), цибулю (дрібні кубики), сир мозарела, петрушку змішати разом. Додати збиті яйця, муку, олію, сіль, чорний перець, товчений часник до смаку. Все вимішати і викласти в добре змащену форму. Посипати меленим сиром. Випікати при 350°F 50хв., до золотистого кольору. Залишити в печі, накривши алюмінієвим папером, щоб запіканка була теплою до подачі на стіл.

Рулетики з беконом

2 кабачки, 2 моркви, 1 картопля, 1 ст. л. тертого сиру, 2 ст. л. молока, 8 пасочків бекону, 1 зубок часнику, сіль, перець до смаку, зелень петрушки. Олія до смаження.

Кабачки розрізати вздовж на тонкі пасочки, бланшувати в підсоленій воді 2 хв. і вибрати з води. Зварену моркву порізати вздовж на тонкі пасочки. Картоплю зварити і зробити пюре, додавши молоко, сир і товчений часник. На кусочок бекону покласти плястерок кабачка, моркви і картопляне пюре (вздовж). Легко закрутити рулетик, скріпити паличкою і обсмажити в олії до рум'яного кольору. Подавати теплими, або холодними, притрусивши дрібно нарізаною петрушкою.

Оладки

1 кабачок, 1 морква, 3 яйця, 2 ст. л. муки, 1 зубок товченого часнику, сіль, перець мелений чорний і червоний до смаку, зелень петрушки. Олія до смаження. Сметана для подачі.

Кабачок і моркву потерти на буряковій терці. Додати яйце, муку, сіль, перець, часник, петрушку. Все добре вимішати. Ложкою викладати на гарячу сковорідку. Обсмажити в олії з двох сторін до золотистого кольору.

Яєшня (Omelet)

3-4 яєць, 1/4 склянки молока, 1 кабачок, 1 цибуля, 5 ст. л. сиру твердого, зелень петрушки, сіль, перець до смаку.

Дрібно порізану цибулю легко підсмажити на маслі, додати половину потертих на буряковій терці кабачків. На це вилити збиті з молоком яйця і змішані з рештою кабачків, посипати тертим сиром і зеленню. Накрити покриткою і смажити до утворення рум'яної скоринки.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara, CA • 805-884-9997

Available online...
www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

Florida Trunk Shows • Meet the Artist
Salon Margrit • Palm Beach • Feb 19 - 21
Marissa Collections • Feb 24 - 25
Naples • 239.263.4333

This Spring... Saks Fifth Avenue
Palm Desert • Santa Barbara

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович
Оксана Дац

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Марія Полянська
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рома Шуган
Рената Заяць
Ярослава Мулик

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

- парламентарист
- головний редактор журналу "Наше Життя"
- англomовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Слава Горбата
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ – серія 3, ст. 4 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок на Закарпатті.